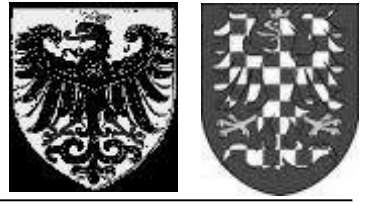


NOVINY



Volume 5 Issue 184 (684)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

22. IX. – 5.X. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 22. září
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Za těch 45 let, co jsem v Austrálii, se příchod aboridžinců změnil z dvaceti tisíc na dvě stě a padesát tisíc let. V minulém čísle 683 na zadní straně byl článek od paní aboridžinské senátorky Jacinta Yangapi Nampijinpa Price o tom, jak veškeré aboridžinské obřady alias ceremonie, a dokonce i malování tečkami, je výmysl posledních pár let a před rokem 1960 nic takového neexistovalo. Dodnes se setkávám s rodilými Australany, kteří to nedovedou pochopit, jak je vůbec možné, že by neměli obřady. Přece nejstarší civilizace na světě nemůže být necivilizovaná. Nechtějí uvěřit té kulturní a civilizační prázdnotě. Co se stalo s aboridžinským písemnictvím, kde jsou pyramidy, kde jsou sochy a kamenná města? Pokročilejší se i podivují tomu, že nejsou žádné hroby, kostry, na kterých by se dala udělat DNA. A když se zeptáte jakéhokoliv aboridžince na pověsti „dreamtime“, nikdo si nic nepamatuje.

Řekli bychom si pomáhat.

Amerika ruší cenzuru, Evropa ji utužuje

Benjamin Kuras 14. května 2025 Amerika ji za to peskuje, Evropa jí za peskování nadává. Oběma uniká ta až skoro komická absurdita, že nynější evropská cenzura přišla z Ameriky. Jak tam vznikla, bychom se dověděli trochu podrobnějším historickým studiem, jež by odhalilo, že byla před necelým stoletím přivezena z Evropy. Přivezli ji vzdělanci prchající za svobodou, jejíž omezování tam začali vyučovat, v upřímné lidumilné víře, že ji osvobozují. Filosoficky se jim říká „neomarxisté“. Pro Američany jsou to jednoduše „liberálové“, občas s přídávkem „levicoví“. Znamená to lidi, kteří mají potřebu osvobodovat svobodu od svobody, aby nikoho neurážela.

V posledních pár desetiletích přijala přezdívku „woke“, z amerického černošského slangu, v němž znamená „bdělý“, v obecném pokrokovém převzetí také „uvědomělý.“ V témž významu, v jakém jsme jej my pamětníci znali z českého komunistického slovníku. V této podobě je to fenomén ryze americký a Evropa jej přejala se stejným kulturním zápallem jako předtím jazz, jeans, muzikál a



Hollywood. A protože Evropa americké trendy přebírá se zpožděním, tak to, co Trump s Muskem ze dne na den utáli, zde ještě setrvačností poběží a bude se zuby-nehty bránit. Ostatně ani v Americe to utnutí nemá

úplně vyhráno, jak wokisté dál bojují za osvobození od svobody sabotováním Trumpových dekretů a pouličními masakry elektromobilů Tesla, které donedávna oslavovali jako záchranu planety před uhořením a nyní nenávidí jako symbol muskovsko-trumpovského fašismu.

Jaké formy a podoby cenzury Muskovi ajiťáci z oddělení DOGE sledováním peněžních toků objevili a odřízli, vychází najevo postupně. My si zde shrneme těch několik hlavních, zjištěných do konce března. Cenzurní mašinérie zvaná

Internews byla přímo financovaná vládou 17 let. Říkala si „nezisková“, propagovala a podporovala „nezávislou žurnalistiku“, hájila „svobodu médií, pravdu a transparentnost“. K těmto cílům vzdělávala novináře v přibližně třiceti zemích, jak „čelit dezinformacím a škodlivému obsahu“ a „pěstovat správný narativ“.

Před těmi sedmnácti lety to Evropě ještě mohlo znít jazz, dnes už ví, že obě klišátka jsou nová jména pro starou dobrou cenzuru. Internews k tomu vynalezla i nový trik zvaný „advertising exclusion“ čili odtržení od příjmů z reklamy, alias finanční likvidace těch nesprávných. Její roční příjem od Ministerstva zahraničí a státní agentury USAID (dnes Trumpem zrušené) odhaduje DOGE na někde mezi

půl miliardou a miliardou. Její ředitelka si ročně vyplácela 451 tisíc. Adresou Internews, přes níž peníze proudily, je (užijeme si další špetky komedie) prázdná budova v nenápadném městečku Arcata v Kalifornii. Milovníky konspiračních teorií potěší i její občasná spolupráce se

Sorosovou Open Society Foundation. Jak ovlivňovat volby vyučovalo ve světě sdružení „neziskovek“ zvané dlouze „The Consortium for Elections and Political Process Strengthening“, krátce CEPPS, specializované na „posilování“ voleb a politického procesu“. Čili ovlivňování, manipulace, švindlování, rušení, ostrakizace, dehonestace, falešná nařčení, sanitární kordony a protipožární zdi, v nichž média hrají zásadní roli

ovládáním „narativů“ a cenzurou „dezinformací“. K tomu pro své klienty vypracovalo manuál zvaný Countering Disinformation Guide, čili jak čelit dezinformacím. Přidalo k němu Global Disinformation Index čili seznam nesprávných médií, s metodikou jak s nimi zatočit. Na něm pilně pracovaly nenápadné firmičky se jmény jako NewsGuard, Poynter nebo Park Advisor. Z těchto semínek košatěl globální systém kontroly informací. Cenzuru internetu prováděla i

Cybersecurity and Infrastructure Security Agency (CISA) dozírající na „online bezpečnost“ a spadající pod Ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Z té dal Trump padáka hlavním ředitelům po zjištění jejich cenzurních zásahů do internetových médií, potvrzeném i šéfem facebooku Zuckerbergem. Vyšetřuje se

přímé vládní zasahování do obsahu platform jako YouTube, Meta, Amazon a Alphabet, která řídí Google. USAID taky zavedla systém digitální identity na „finanční inkluzi“, přesněji řečeno exkluzi neposlušných, která se úspěšně testovala na zablokování bankovního konta Nigelu Farageovi v Británii a protestujícím šoférům v Kanadě. Zdokonalena byla na Ukrajině systémem Diia.ap, který do jednoho centra skloubil ID,

vakcínový průkaz a finanční služby, pod vládní algoritmickou kontrolou, schopnou sledovat každý pohyb a počin v každé chvíli na každém místě. A hodnotit jeho správnost. Podle 97-stránkového manuálu USAID radícího, jak vymýtit nesprávné projevy na internetu. To bylo pracovní náplní „nezávislých“ firem fact-checkerů s názvy jako Bellingcat, Graphika, Atlantic Council, s napojením na americký státní špehovací aparát (CIE, FBI, atd.). Můžeme k tomu přidat ještě Global Education Network (GEC), „transformativně“ vzdělávající nadanou mládež k správnému globálnímu a ke schopnostem je šířit, vysvětlovat a hájit. Má i svou evropskou pobočku GECE. A těžko se ubráníme obdivu k tomu důmyslnému systému, v němž stát samotný žádnou cenzuru a kontrolu informací viditelně neprovádí. Stačí mu zaplatit si k tomu „nezávislé“ a na pohled soukromé firmy. Ty se pak mohou tvářit nepochybně, když taky bojují proti rasismu, sexismu, transfobii, homofobii, islamofobii, nenávisným projevům všeho druhu, a podobným zlům, proti nimž přece musí bojovat každý slušný člověk. A kdo nebojuje, je podezřelý.

Z toho všeho (a možná dalšího ještě neodhaleného) se Evropané naučili ono Vancem dnes kritizované zneplatnění výsledků voleb v Rumunsku nebo blokování cesty k vládě úspěšným, ale nesprávným stranám, jako AfD v Německu nebo RN ve Francii. Tady už žáček překonává svého učitele, který odchází do důchodu. V oboru kontroly informací, Británie jako by z EU nikdy neodešla. Nejzřetelněji se to projevuje v pokračujícím členství Labour Party, čili dnešní britské vlády, ve sdružení evropských socialistických stran známém pod zkratkou PES. To vyhlásilo válku Muskovi za jeho „manipulaci“ evropské politiky, které se dopustil hlavně dvěma výrazně „antievropskými“ činy. Jedním bylo napomenutí britského premiéra Starmera za zastavení vyšetřování sexuální násilnických muslimských gangů a perzekuci osob na ně upozorňujících.

Dále na str.11

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 22. září

Také Francie se podvolila a uznala „Palestinu“
Polsko vzkázalo, že příště ruské letadlo sestřelí
Kyberteroristé zasáhli letiště v Berlíně a Bruselu
Osobnosti podpořily teroristy v Gaze a píší Pavlovi dopis
Kos přiznal vinu v procesu Dozimetr, ostatní odmítají
Biskupové varují před volbou pro Stačilo!
V Podyjí se vyskytli šakali
Los Emil směřuje na Šumavu
U nás se ochladilo, zatáhlo a drobně přšelo

Úterý 23. září

V USA je Antifa na seznamu teroristických organizací
Trump měl ostrý projev v OSN
EU plánuje „zed“ proti dronům" bez účasti Slovenska a Maďarska
A Abbás vyzval Hamás což jsou Palestinci, aby předal své zbraně jeho Palestincům
Předseda senátu Vystrčil chce větší přísnost proti urážkám
A Také Babiš je proti útoku Izraele na teroristy v městě Gaza
SPD navrhne zrušení STAN a TOP 09
Proces s Dozimetrem vrhl hlubší stín na STAN a TOP 09
U nás chladné zamračené počasí

Středa 24. září

Zelenský tvrdí, že Rusové chtějí napadnout i další země
V Německu pokračují sabotáže proti železnici
Vyhozený americký komik Kimmel se vrátil na obrazovku
Prezident Pavel v OSN žádá pro Česko křeslo v Radě bezpečnosti
Ústavní soud nechal rozhodnutí o koalicích na vůli stran
Vláda řeší bytovou krizi zvýšením počtu kontaktních míst pro poradenství
A Ministr Lipavský má nápad, že Rusy je třeba z Ukrajiny vykopat
Zemřela legenda filmu Claudia Cardinali
U nás studený a větrný podzimní den

Čtvrtek 25. září

Ukrajinci sestřelili bombardér Su-34
Zelenskyj nepřímó pohrozil nálety na Moskvu
Palestinský předák Abbás odsoudil v OSN Hamás
Itálie a Španělsko podpoří válečnými loďmi flotilu aktivistů podporujících Hamás
Podle STEM mají největší důvěru hasiči, nejmenší sněmovna
A Fiala popřel možnost podpory ANO, aby nevládlo s SPD a komunisty
Na Chebsku bylo slabé zemětřesení
Akademie věd přestane s aktivitami na síti X
U nás zamračené a chladné počasí

Pátek 26. září

Zelenskyj tvrdí, že na Ukrajinu pronikly z Maďarska špiónážní drony
A V OSN promluvil Netanjahu, vyzval Hamás, aby vydal unesené oběti
Francouzský exprezident Sarkozy asi bude sedět ve věznicí La Santé
A Britská policie se stala terčem kritiky poté, co kontaktovala muže kvůli podezření z nenávislného trestného činu pouze proto, že v online komentáři napsal písmeno „N“.
Slovensko upravuje ústavu, aby nebyla progresivistická
Sázkaři hádají, že se do sněmovny dostane sedm stran ANO v průzkumech kleslo od ledna na nejhorší výsledek
Vědci zjistili, že koalice Spolu přišla od roku 2021 o polovinu voličů
U soudu s Dozimetrem vypovídal Hlubuček
U nás chladné zamračené počasí

Víkend 27. – 28. září

OSN obnovila sankce proti Íránu
60 tisíc lidí podpořilo v Berlíně Hamás
Slovenský prezident Pellegrini věří, že Babiš by zlepšil česko-slovenské vztahy
Zelenskyj žádá od USA rakety Tomahawk
Průzkum ukázal, že 12 % mladých Němců nikdy neslyšelo o holokaustu.
Na začátku posledního týdne ANO mírně kleslo, Piráti stoupli, ale v podstatě vše při starém
V superdebatě ČT zastoupil Havlíček Babiše
Lidé v Praze demonstrovali proti nástupu extremistů
Koruna posiluje proti světovým měnám
U nás zataženo, pošmournó

Pondělí 29. září

Trump jedná s Netanjahuem o Gaze
V Moldávii zvítězila proevropská strana PAS
EU zkoumá cestu jak obejít maďarské veto vstupu Ukrajiny a Moldavska
Při nepokojích na Madagaskaru zemřelo 27 lidí
Korunovační klenoty se vrátily pod sedm zámků
Pirátka Komrsková bude vyšetřovat ředitele pražské ZOO Bobka, že prý zvyšuje hlas
Na českou ambasádu v Moskvě někdo napsal KOKOT, možná to byl podpis
Podle Medianu jsou Motoristé pod pěti procenty
U nás jeden chladný podzim

Úterý 30. září

Netanjahu přijal Trumpův mírový projekt pro Gazu
Po protestech padla vláda na Madagaskaru
Ukrajina pomůže Dánsku likvidovat drony
Asistent poslance AfD jde do vězení za špiónáž
Prezident Pavel v projevu k občanům ujistil, že bude respektovat ústavu
A Babiš odmítl variantu vlády s komunisty a směřování na Východ
Neakreditovaní Rusové s diplomatickými pasy nebudou mít do Česka přístup
Armáda oznámila další nákup technik za 15 mld Kč
U nás čím dál chladnější počasí

Středa 1. října

Utajované americké zpravodajské informace varují před čínskými přípravami k invazi na Tchaj-wan
V Kodani jednali lídři Unie o společné obraně
Dánská premiérka varuje před nebezpečím konfliktu
Hamás zřejmě odmítne mírový plán
A Policejní manévry ohrozily zahájení mnichovského Oktoberpfestu
Babiš v superdebatě na Primě s Fialou řekl, že nepůjde do vlády s komunisty
Lidé podali 16 tisíc žádostí o superdávku
Papírny ve Větrní ukončily po 158 letech provoz
Říjen začal rekordem, je mimořádně chladný
U nás psí zima

Čtvrtek 2. října

Islamista zaútočil na synagogu v Manchesteru, dva lidé jsou mrtví
17 států EPC včetně Česka chce posílit hranice společenství
Výprava na podporu Hamásu je zadržena v Izraeli
Dva Syřané znásilnili v Drážďanech Čecha
Okamura a Konečná se pozastavují nad Babišovým výrokem proti referendu a účasti komunistů ve vládě
Klaus hodnotí Fialovu vládu jako tragédii a děs
Exstarosta Novotný opustil vězení
Otevřel se první úsek dálnice pro 150 km za hodinu
U nás chladno, až do odpoledne sluníčko, pak se zatáhlo

Pátek 3. října

Trump dal Hamásu ultimátum do neděle do půlnoci
V Itálii jsou masivní stávky na podporu Hamásu
Anglikánskou církev povede arcibiskupka Mullallyová
Vévoda Guillaume nastoupil na lucemburský trůn
Začaly volby do poslanecké sněmovny (a místní referenda)
První den voleb kolabovaly e-Doklady
A Příznivci teroristů Hamásu zablokovali dopravu v centru Prahy
Na letišti v Ruzyni byl poplach kvůli údajným dronům
U nás hezký slunečný chladný pátek

Víkend 4. října – 5. října

Rusové varují před dodávkami Tomahawků Ukrajině
Proslýchá se, že Trump dostane Nobelovu cenu míru
V západní Evropě se demonstruje ve prospěch teroristů Hamásu
A Izrael nadále útočí v pásmu Gaza
Ve volbách zvítězilo ANO s velkým náskokem před Spolu a STAN, Stačilo! Propadlo
Začaly konzultace předsedů stran s prezidentem Pavlem
Rakušan chce dirigovat strany v opozici
Okamura deklaruje zájem na účasti ve vládě
Víkend s proměnlivou oblačností, chladno a vítr (u nás)

Vydavatel k Palestině+.

Ano, přesně to dnes bylo Británií, Kanadou a Austrálií islamistům řečeno, teror se vyplácí a bude oslavován a rozšiřován. Těžko pak oslabit Hamás, když jeho "práce" nese v očích Palestinců i islamistů ovoce. Hamas se připravuje na to, že třeba i jakoby zmizí.
Hamas jsou Palestinci nikoli Číňané nebo lidé z jiné planety.
Hamas je jen název pro Palestinský politicko vojenský klub, firma se akorát přejmenuje a pojedje se dál.
Vlk se nažere a koza zůstane celá. Hamas jaksi nebude a bude místo něj například Strana lidu, či Palestinské obrození atd..
Protože palestinští Arabové vedení posléze Organizací pro osvobození Palestiny nechtěli svůj stát vybudovat, ale zničit stát Izrael.
Tuto preambuli si dali i do svých zakládajících listin. Až později ji takticky vyřadili, avšak fakticky se jí drží stále.

Taky vám emisní povolenky v Evropě připomínají, že je to to samé jako byly ve středověku odpustky? Vydavatel.

Deník alias Mlada Fronta - „Elektronickou dálniční známku by si měli povinně kupovat všichni. I když nevlastní auto ani řidičský průkaz, možnost využívat dálnice mají a určitě si alespoň kupují zboží, které po dálnicích přepravují kamiony," navrhuje ministr Vlček

Pan Lang poslal
23.9 – Soudruh generál jednal se Syrským prezidentem, je důležité, co představuje dnes uvedl k jeho temné minulosti kdy syrský ještě ne prezident dokonce nechal postřílet nemocniční personál
Seš terorista s máš tisíce mrtvých za sebou? Ser na to, vše se dá "odpracovat" když se přidáš na tu správnou stranu. Kdo by to měl vědět líp než ten náš úžasný a nejbáječnější vůdce...
Do komentáře jsem dal video jak vojáci tohoto úžasného demokratického prezidenta střílí zdravotnický personál v nemocnici. Ale co, hlavně že si to odpracoval jako ten náš...
Edit, video do minuty bloklý. Ať žije demokracie! Kdo nevěří můžu mu ho poslat soukromě.

Ukrajina
Předseda vlády afrického státu Mali Abdoulaye Maïga obvinil ve svém projevu na valném shromáždění OSN ukrajinský režim Volodymyra Zelenského z podpory teroristických organizací v Sahelu a vyzval k okamžitému zastavení dodávek zbraní na Ukrajinu, neboť ta jimi následně zásobuje teroristy po celém světě. Ukrajinský režim se stal jedním z hlavních dodavatelů kamikadze dronů pro teroristy

Poznámka našeho **pana korektora L:**
A Konečná se vrací za slušné peníze do Brusele, je na tom takhle daleko lépe než být ve sněmovně, viz str. 15

Vydavatel: My vás k té demokracii a svobodě donutíme i proti vaší vůli!

Volby - účast 68,95 %

ANO	–	A.Babiš	34.51 %
Spolu		P.Fiala	23.36%
Stan		V.Rakušan	11.23%
Piráti		Z.Hřib	8.97%
SPD		T.Okamura	7.78%
Auto		P.Macinka	6.77%
Stačilo		K.Konečná	4.30%
Přísaha		R.Šlachta	1.07%
Generace		P.Jindřichov	0.44%

Na konzulátu v Sydney volilo 250 lidí, a 450 korespondenčních hlasů bylo platných. Též zde volil tým vodařů (jakási nová disciplína) , kteří přijeli z mistrovství světa v Perthu Kde získali 6 medailí a z toho 4 zlaté medaile získali ženy..
Australané mistři světa
Mistrovství světa družstev na ploché dráze vyhráli Australané. Česká trojice Jan Kvěch, Václav Milík a Adam Bubba Bednář obsadila na finále

Dušan Trancik

Soňa Gyarfašová

Dnes mimoriadne podnetný rozhovor s vynikajúcim režisérom Dušan Trancik nielen o jeho tvorbe, ale tiež o jeho otcovi - jednom zo zakladateľov a popredných osobností niekdajšej Demokratickej strany a Rady slobodného Československa Martinovi Kvetkovi.

"Po celý čas veril, že komunistický režim padne," hovoril mi - a spomínal, ako otca po páde režimu čakal už so svojim dvojročným synom. Presne toľko mal on, keď otec musel odísť.

No Martin Kvetko sa snažil robiť niečo pre svoju krajinu aj v zahraničí. Narozdiel od iných ako Rudolf Fraštacký, ktorému sa podarilo emigrovať aj s rodinou, bol v zahraničí sám. Typický homo politicus. Žil len pre ten moment, keď sa zmenia pomery a okamžite sa vrátil späť do rodnej krajiny.

Priviesť k životu Demokratickú stranu.

Hoci vývoj po páde režimu rozhodne nebol až taký demokratický, ako si predstavovali.

Vyrovnanie sa s našou minulosťou, ktoré neprebehlo poriadne, v mnohých svojich filmoch reflektuje skvelý režisér Dušan Trančík.

(A preto sme tak trochu hovorili okrem iného aj o protagonistoch našej knižky Nenechali sa zlomiť)

Hneď po nežnej revolúcii natočil film Keď hviezdy boli červené, neskôr aj mimoriadne dôležitý film Tisove tiene, kde stačil tesne pred ich smrťou zachytiť Tisovho obhajcu, prokurátora aj človeka, ktorý ho zatýkal a ukázal neľudáctvo, ktoré prežíva v našej krajine.

V čase, keď nám niektorí politici kážu, že sloboda prišla z východu, sa vo svojom najnovšom filme Akcia Monaco vracia k päťdesiatym rokom pod kuratelou Moskvy, ktoré sa dotkli okrem iných aj jeho rodiny - mama prežila surové výsluchy a rodinu vysťahovali v akcii B.

Ešte predtým bývali na Palisádach v Bratislave, kúsok od francúzskeho veľvyslanectva, okolo ktorého rozohrala nebezpečnú hru Štátna bezpečnosť

Aj preto, že tam po nástupe "komunistického raja" chodili žiadosti o pomoc pri emigrácii, o azyl. Celá hra eštebákov viedla až k politickému procesu - bol plný násilia, v ktorom boli súdení niekdajší odbojáři z demokratickej odbojovej organizácie z čias vojny - Obrany národa.

Tu rozpracovali v neprítomnosti aj Martina Kvetka, na doživotie bol odsúdený napríklad známy bratislavský lekár a odbojár Karol Koch.

A padli tu dva rozsudky smrti pre československých pracovníkov francúzskeho konzulátu, ktorí boli kedysi členmi protifašistického odboja - Juraja Dlouhého a Vladimíra Veleckého.

Tie boli aj vykonané.

Ako hovorí vo svojom filme Dušan Trančík, Velecký ako odbojár si dobre pamätal aj viacerých gardistov, ktorí prehodili kabáty, takže bol pre mnohých nepohodlný.

Akcia Monaco je výborný film, mne sa veľmi páčil, je to navyše jeden z mála slovenských filmov o temných päťdesiatych rokoch - uvedený

bol v Bratislave, Prahe aj Košiciach a teraz je šanca vidieť ho aj na filmovom festivale Cinematic v Piešťanoch.

Pripájam trailer:

https://youtu.be/_51SsdKJ_g0?si=ys9zAEVZuu07SJY5

Ak sa chystáte na Cinematic, film Akcia Monaco Dušana Trančíka si môžete pozrieť v nedeľu 14. septembra o 17.hodine.

Kráľ Madagaskaru.

Matuš Mórica Michal František Serafin August Benyovský, slovenský dobrodruh, cestovateľ, objaviteľ, kolonizátor, spisovateľ a bojovník, kráľ Madagaskaru, plukovník francúzskej armády, veliteľ poľskej armády a rakúsky vojak, sa narodil 20. septembra 1746 v slovenskom mestečku Vrbová v Trnavskom kraji.

Po tom, čo Beňovský zorganizoval povstanie domorodcov proti Francúzom vo Foulpointe na Madagaskare, bola na ostrov vyslaná vojenská skupina z kolónie Pondicherry v Indii. Počas bojov, keď Francúzi podnikli nečakaný útok, bol gróf Mórica Beňovský 23. mája 1786 zabitý v boji pri osade „Mauritánia“.

Na Slovensku sa odohráva prípad, ktorý nie je nepodobný prípadu zavraždenej Ukrajinky v americkom metre.

V Zlatých Moravciach skupina rómskych tínedžerov, z ktorých jeden pravdepodobne nemal ani 15 rokov, na smrť ubila mladého muža, ktorý len chránil svoju priateľku pred ich vulgárnymi a obscénnymi útokmi. Situácia sa naďalej vyhrocovala a zrazu sa mladíci vrhli na muža a pred očami jeho priateľky ho ubili na smrť. Celý prípad otriasol Slovenskom, hoci z veľkých médií

si prípad všimla len súkromná TV JOJ a z tlače len lokálne servery.

Až so značným oneskorením sa prípad dostal aj do hlavných médií, skúsme hádať prečo. Skúste si predstaviť opačnú situáciu, traja Slováci by na smrť ubili Róma, médiá by o ničom inom nepísali celé týždne...

Dvojité meter je naozaj dosť nechutný. Musím

povedať, že na jednej strane som naozaj rád, že v Česku je relatívny pokoj !!!, nemáme tu gigantické rómske osady, ani obohacovaciu hordu z Afriky a Ázie, ale pritom všetkom vďaka Ropusovmu migračnému paktu môže byť čoskoro všetko inak. Naozaj sa nad tým zamyslite. Neexistuje proimigračnejšia a proliberálnejšia strana ako STAN.

Slováci sa búria:

Poistky na auto im stúpili aj o desiatky eur! Bude ešte horšie, upozorňuje analytička

TASR 2025 09 27 - BRATISLAVA - Majitelia áut, nehnuteľností zostali v poslednom období poriadne zaskočení, keď im prišli predpisy na nové poisťky. Tie od nového roka poriadne narástli na cene a podľa posledných správ to

nevyzerá tak, že by svitalo na lepšie časy. Ba naopak, čaká nás ďalšie zdražovanie. Tentokrát za to podľa analytikov môže konsolidácia, ktorú v stredu večer schválil parlament.

Tí, ktorí majú uzatvorené akékoľvek neživotné poistenie, si všimli, že ceny išli raketovo hore. Týka sa to tých, čo platia predpisy poisťiek štvrťročne, polročne aj ročne. V niektorých prípadoch bol nárast aj o desiatky eur. To nám priznali viacerí čitatelia, ktorých sa zdražovanie poisťiek dotklo. **"Bol som nemilo prekvapený, keď som zistil, že mi v priebehu roka stúpila cena povinného zmluvného poistenia zo 150 eur na 195 eur, a to mám úplne najzákladnejšie poistenie. Platím raz ročne,"** priznal sa čitateľ Jerguš. O zhruba 20 eur za pol roka stúpila cena PZP aj čitateľke Lucii. Kým niektorým majiteľov vozidiel stúpili ceny PZP minimálne, ba až zanedbateľne, iným zdražovanie spravilo poriadny škrt cez rozpočet. Aj keď by sa mohlo zdať, že veľkému zdražovaniu by mohol byť koniec, opak je pravdou. Podľa Juliany Arvaiovej, riaditeľky pre neživotné poistenie FinGO nás čaká ďalšia veľká vlna zdražovania poisťiek.

"Od januára 2026 by sa mali ľudia pripraviť na ďalšie zdražovania poistenia. K tradičnému zdražovaniu poistného v dôsledku rastu cien a škodovosti pribudne aj zvýšenie dane z poistenia z 8 % na 10 % v rámci konsolidácie verejných financií. Zvýšenie dane sa týka neživotného poistenia, konkrétneho havarijného poistenia, poistenia domu či bytu, cestovného poistenia alebo poistenia zodpovednosti. Nulová sadzba dane pri životnom poistení a oslobodenie od dane pri PZP vozidiel sa nemení," uviedla Arvaiová. Ako dodala, poisťovne zvyšujú ceny pre viaceré dôvody. Sú nimi napríklad drahšie materiály a vyššia cena pri opravách, rastúce ceny energií, vyššia škodovosť či transakčná daň

Tento mix faktorov tlačí poistné nahor nezávisle od ďalšieho daňového zaťaženia. Zvýšenie sadzby z 8 % na 10 % je teda len ďalšou záťažou pre rozpočet slovenských domácností. Ako sa teda zvýšia poisťky kvôli tejto dani? Ak má niekto poistený byt so základným poistným 250 eur ročne, dnes platí spolu 270 eur, vrátane 8 % dane. Po zvýšení sadzby dane na 10 % zaplatí 275 eur. Ide teda o nárast približne o 5 eur pri tejto poisťke. Bežne má rodina viacero poisťiek, takže celkové náklady na poistenie v rámci jednej domácnosti budú vyššie," upozornila analytička. Avšak, nielen domácnosti sa budú musieť popasovať so zdražovaním poisťiek. Tie pocítia aj firmy či obce. Tie majú zvyčajne uzatvorené oveľa vyššie poisťky a platia za ne výrazne vyššie sumy. Najdôležitejším aspektom pri zdražovaní však bude, ako sa k nemu postaví samotné poisťovne.

Pozor na podpoistenie majetku

Ak má človek uzatvorenú poisťku z dôvodu hypotéky na majetok či leasingu a pôžičky, nemá na výber. **"V iných prípadoch budú ľudia pravdepodobne zvažovať, či výška poistného už nie je príliš vysoká, prípadne si porovnajú ponuky poisťovní a budú hľadať lepšiu cenu alebo krytie. Riziko vidím v tom, že klienti si kvôli vyššej cene nebudú pravidelne aktualizovať svoje poisťky. To môže viesť napríklad k podpoisteniu nehnuteľností, teda k situácii, keď poistná suma nedosahuje reálnu hodnotu majetku. Pri poistnej udalosti by to znamenalo nižšie plnenie, než klient môže potrebovať na pokrytie škôd. Môže tak prísť aj o tisícky eur a ostať bez strechy nad hlavou a vo finančných problémoch,"** uzatvorila analytička.



Soňa Gyarfašová

Jakub Hron Metánovský

(4. června 1840 Metánov – 29. dubna 1921 Metánov)

Stejně jako Jára Cimrman se i Jakub Hron Metánovský (1840-1921) pokoušel zapsat do historie prakticky všech oborů lidské činnosti. Zaváděl nová slova do českého jazyka, z nichž žádné se neujalo, postavil model helikoptéry, který nelétal, reformoval módu a sám šel vzorem, což jeho pověst šilence ještě posílilo, elektřinu chtěl přenášet vakuem místo kovem, vypočítal nově vzdálenost Slunce (samozřejmě chybně), vynalezl ponorku, která se měla potápět pomocí napodobeniny rybího měchýře, postavil balón ve tvaru slona, navrhoval upravovat fekálie do tvaru krychle (jako vombat), aby méně páchly, atd.

Jakub Hron se narodil 4. června 1840 v obci Metánov poblíž Kamenice nad Lipou -a právě po svém rodišti si později dal přízvisko "Metánovský". Byl nejmladším synem chudého sedláka, ale talent mu nechyběl, takže s pomocí nejrůznějších podpor a chudinských úlev vystudoval nejdříve gymnázium v Jindřichově Hradci a poté získal i univerzitní vzdělání. Studoval fyziku a matematiku na pražské Karlo-Ferdinandově univerzitě, vysokoškolské studium ukončil ve Vídni a postupně se vypracoval až na středoškolského profesora. Roku 1897 byl předčasně penzionován a mohl se plně věnovat svým zálibám.

Nadšeně navštěvoval Světové výstavy a postupně se osmělil zde představit i vlastní vynálezy. Nejúspěšnější byl nepřevrhnutelný kalamář (buňát), s nímž zaznamenal i skromný komerční úspěch - jeden vlastnil i Karel Čapek. Vynalezl a dokonce vyrobil boty blátoměrné, jimiž stanovoval průměrnou hloubku bláta v českých zemích, zařízení umožňující kouřit jeden doutník deset dní; účel některých zůstal neznámý. Sestrojil rovněž postel na kladkách, se kterou se každý večer vytáhl ke stropu, protože objevil, že tam je větší teplo. Velmi se zajímal o letadla a jeho letací stroje by jistě létaly -kdyby ovšem platily jiné fyzikální zákony. Nejdál se jeho snaha o dobytí vzduchu dostala sestrojením balónu ve tvaru slona, kde posádka neměla být v zavěšeném koši, ale na hřbetě létajícího tlustokožce. Roku 1901 jej opravdu postavil a chtěl v Hradci Králové vypustit, slon se ale roztrhl ještě před startem. Hronovo reformátorské úsilí nevynechalo ani oblékání, což z něj činilo podivína snadno rozeznatelného. Vymyslel například čepici chránící hlavu (muhatku), kromě toho nosíval špičatý klobouk (hronoid) opatřený ventilem zajišťující mozku optimální atmosférický tlak. Podobně si chránil i další části těla. Vymyslel například čepici pro práci v pitevně a zařízení, které pomocí doutníků odstraňovalo mrtvolný pach.

Jakub Hron si naplánoval, že bude žít do sta let, ale ani tenhle výpočet mu nevyšel. Zemřel ve věku 80 let v rodné obci 29. dubna 1921 poté co se na vycházce nachladil. Svým způsobem to byl dokonale šťastný člověk -žil podle svého a neochvějně věřil v to, co dělá. Z posměchu si nic nedělal, nikomu neublížil a zanechal po sobě pověst laskavého člověka. To byl i důvod, proč jej na hřbitov v Častrově doprovázel obrovský dav fanoušků. Na jeho počest mu poté mezi Metánovem a Častrovem vysázeli třešňovou alej, která je tam dodnes a které se říká Hronovka.

Jazyk (ukázky) Novotvary

Hráněpisna (tj. stereometrie, nauka o prostorových tělesech)

Měravna (tj. geometrie)
Libomudravna (tj. filozofie)
Vevratna (tj. entropie)

Názvy některých jeho publikací

Objev a popis dvojpravidelných hranatin (publikace o stereometrii, o pravidelných tělesech)
Nová určba odlehot oběžnicových od Sluna s přípojkami (publikace o astronomii)

Skutky lidské čili jeden tisíc špatnot žijby a konby lidské (publikace o etice)

Poezie

Plesvod'ucha (tj. Terpsichoré)

Třímáš stroj strunový, Plesucho! v němž kouzlo tajemstva

ukryto, někdy ladí, vábí jindy v skok a jásot.

Nad Zemunou vznáší dvojice svá rozjařená dost'

vzlétá, v ples svedená těla; cel svět rozblažuje hruď'.

Napřed svádíváš těla, pak duše vážeš opaskem.

Svá kouzla mně propujč, bych vděčným vládl ovyčnem.

Hanuš Levý neznali jste jej?

Bylo mu pouhých 14 let, když se jako zázrakem dočkal osvobození v mauthausenském pekle. Vrátil se domů do Prahy, kde zjistil, že na světě zůstal úplně sám.

Hanuš Levý se narodil 8. června 1930 v Praze Ottovi a Hedvice. Otec byl truhlář a maminka byla ženou v domácnosti. Hanuš byl ve svých 12 letech společně s rodiči deportován do Terezína a v roce 1943 do Osvětimi. Prošel selekcí a byl zařazen do pracovního tábora v Sosnovci. Ve 14. letech nastoupil strastiplný pochod smrti do Opavy. Následně byl na otevřených vagónech transportován do koncentračního tábora v Mauthausenu. Zde se dočkal osvobození Američany.

Po válce se vrátil domů do Prahy, kde obdržel tragickou zprávu, že celá jeho rozvětvená rodina byla vyvražděna. Bylo mu čerstvých 15 let a zůstal na světě úplně sám.

Jeho poručíkem se stal ředitel pošty Josef Novák. Vyučil se nástrojářem a začal usilovat o nový život v emigraci. Pracoval u firmy Proma. Jeho měsíční odměna byla přibližně 2000 Kčs.

Vlastnil dům v Praze, na kterém ovšem vázla velká hypotéka. V USA se našla sestřenice maminky, ale nebyla schopna uhradit náklady na jeho cestu do USA. Rozběhl se velmi složitý a dlouhý proces, který zahrnoval mnoho lékařských vyšetření a povolení. Vše se nakonec zdárně podařilo zvládnout a Hanuš obdržel prostřednictvím Čedoku lodní lístek z Janova do Sydney.

Hanuš dorazil do Sydney na lodi Continental 5. července 1949. Dne 10. listopadu 1955 obdržel státní občanství Austrálie. Oženil se s o dva měsíce starší Kitty a společně vychovali dva syny. Pojmenovali je Michael a Stephan. Oba se následně oženili. Jejich manželky byly Kim a Penny.

Hanuš (John) zemřel 16. října 2005 a jeho manželka Kitty 17. října 2020. John a Kitty byli prarodiči od Matthew, Brooke, Jess, Sam and Nicky. Oba byli bytostně spjati s Židovským muzeem v Sydney. Hanuš Levý patří mezi 6 českých vězňů z pochodu smrti Osvětim-Opava-Mauthausen, kteří se nakonec dožili konce války.

Hanuš Levy je veden v databázi vypátraných vězňů z pochodu s transportu smrti Osvětim-Opava-Mauthausen pod číslem 372.

Táže se stomatolog pacienta: „Pane Ságl, jak se vám mluví s tou novou protézou?“

„Čopak o to,“ na to pacient, „mluví se mi dočela dobře, ale líti něak nefí, čo šikám.“

Ivan Raimund Niederführ

Noblesní funebrák připomínající postavu Kristiána Oldřicha Nového, fascinoval svým zjevem návštěvníky pohřebního ústavu v Uhlířských Janovicích.

Ivan Raimund Niederführ (1965-2020), znám též jako Ivan Genov, jakoby vypadl z prvorepublikového filmu; vyzařovala z něj neoblesa a svým korektním vystupování vyražel lidem dech. Narodil se 11. listopadu 1965 v Praze jako jediný syn Ivana Genova a Evy Niederführové. Jeho národnostní původ byl v české kotlině netradiční, když Raimundův tatínek pocházel z Bulharska a maminka byla potomkem židovské rodiny mající rozsáhlé majetky v Uhlířských Janovicích a okolí a sudeto-německé rodiny Niederführů. Právě Raimundův dědeček Raimund Niederführ zachránil svojí manželku před jistým a neblahým osudem, který v průběhu nacistické okupace potkal i dlouhou řadu Raimundových příbuzných - roce 1942 byli jeho bratrance, sestřenice i tety odvečeni do koncentračních táborů. Tuto rodinnou tragédii si Raimund celoživotně nosil ve svém srdci. Nezhojitelnou jizvu na Raimundově duši zanechal i odchod jeho otce Ivana Genova do emigrace (hned jak se chlapec narodil). Raimundovu výchovu pak vedle jeho maminky, která se jako doktorka přírodních věd a kandidátka věd věnovala intelektuálně a časově náročné práci ve výzkumném ústavu, zajišťovali právě prarodiče Niederführovi. Nejen přihlášení se k částečně německému původu, ale právě revolta vůči otci a vyjádření vděčnosti dědečkovi a babičce bylo důvodem změny jména z Ivan Genov na Ivan Raimund Niederführ.

Již od základní školy bylo jeho snem stát se římsko–katolickým knězem, ale na matčino přání nastoupil ke studiu na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Bez ohledu na to, že patřil k nejlepším studentům v ročníku byl v důsledku konfliktu s tehdejší komunistickou mocí těsně před dokončením studia bez milosti vyloučen. Nastoupil tedy do svého prvního zaměstnání - dělal tajemníka v Lidové straně, a také prováděl na Karlštejně. Po mamince v Uhlířských Janovicích zdědil dům, a tak přesídlil do malebného městečka kousek od Kutné Hory. Když se mu nepodařilo naplnit své životní poslání službou bližnímu v řadách římsko-katolických duchovních, rozhodl se otočit kormidlo svého profesního směřování a vyprovázet bližní k poslednímu odpočinku.

Bylo mu dvacet, když se začal zajímat o historii pohřebnictví, záhy tomuto oboru propadl. Líbily se mu kovové rakve, které začal brzy sám vyrábět pomocí lisu a raznic. K pohřebnictví se dostal úplnou náhodou v roce 1990. Během své kariéry vyprovodil na onen svět více než 4 000 zemřelých - ty ukládal do rakve, oblékal i líčil. Své povolání nevykonával pro peníze, a tak se nikdy nestal boháčem. Jeho práce pro něj byla posláním a životní láskou zároveň.

Poprvé se oženil, když mu bylo 21 let. Manželství bylo bezdětné a nebylo vůbec šťastné. Ona bývala často nemocná a on se dětem bránil. Po rozvodu se jeho manželka podruhé vdala, otěhotněla a tři dny po porodu zemřela. Podruhé se rozvedl po půl roce soužití v roce 2003. Tehdy prohlásil, že bude patřit žádné a všem. Tak se i stalo a zůstal žít sám, bezdětný. Zemřel předčasně dne 30. června 2020 ve svém domě. Zemřel na srdce zlomené nesnázemi pozemského bytí a jeho křehká duše již nevydržela nápor jeho náročné profese, nešťastnou lásku i tíhu lidského osudu. Pohřeb organizovali jeho teta se strýcem. Dopředu si vybral rakev, ve které bude věčně odpočívat. Po zádušní mši byl uložen do rodinné hrobky na místním hřbitově k věčnému spánku.

Ukradená socha

Socha Živý pramen od sochaře Jana Kodeta je zpět v areálu Historických lázní Darkov v Karviné. **Nejde však o originál, který před třemi lety ukradli a zničili zloději kovů**, ale o věrnou repliku. Lázně Darkov ji umístily do zpívající fontány, která je součástí nové lázeňské kolonády.



Včera večer jsem měl rande naslepo a trochu jsem se bál, co mám dělat, jestli je opravdu neatraktivní a vůbec není můj typ. Kamarádka mi řekla o geniální aplikaci s názvem „Mami, jsi v pohodě?“ - Naplánuje ti, že ti telefon zazvoní hned po setkání s rande.

✔ Pokud se ti líbí, hovor ignoruj.

✗ Pokud chceš utéct, zvedni to a odpověz: "Mami? Co se děje? Jsi v pořádku?"

To by fungovalo jako kouzlo... pomyslel jsem si.

Objevím se a ona je naprosto úžasná - žádné starosti, jsem šťastný muž! Ale právě když se ji chystám doprovodit k autu, zazvoní jí telefon. Zvedne to a říká: "Mami? Co se děje? Jsi v pořádku?"



Dopis ze Sydney

Tři narkomanky (matka a dvě dcery), které před pár lety bydlely vedle mě, zemřely na předávkování, jak jsem právě zjistila. Terorizovaly celou ulici, vlastně celé předměstí. Kradly rostliny, popelnice, oblečení... prostě všechno. Přesto je mi jich líto... hlavně kvůli vnoučatům, která nikdy nepoznají svou matku, babičku a tetu... které promarnily svůj život.

Ale jsem našťvaná, jak s nimi zacházeli v „housing“, s úctou a péčí, poté, co zničili část domu, dostali nový byt. Ale já, protože jsem si stěžovala, jsem byla a stále jsem zacházena jako s odpadem. A to jsem byla já, komu hrozili, že mě vyhodí z mého domu.

Doufám, že Bridge Housing zkrachuje a lidé tam dostanou ochutnat vlastní medicínu, jaké to je být zacházeno jako s podlidmi, jen proto, že jsem nechtěla bydlet vedle 10 tun smradlavého, krysami zamořeného, jehlami posetého hromady odpadků!

Až najdu svůj dům (stále hledám), budu šťastná.

Důchodkyně Miroslava J.



Zajímavosti. Víte,že....

Vinná klobása je pravděpodobně českou variantou bílé bavorské klobásy. V českých zemích se objevuje od 19. století. Bohužel se ale v dobových kuchařkách nedočteme, kdo konkrétní ji vlastně vymyslel. Základ by měl obsahovat 15 % hovězího masa, 50 % tučnějšího vepřového masa, 10 % libového masa z kýty nebo z plece. Z koření je důležitý muškátový ořech a květ a citronová kůra. Též zeměle nebo veka v přiměřeném množství. Již samotný název napovídá, že důležitou ingrediencí je víno.

Odborníci doporučují bílé víno s jemnou příchutí muškátu. A to z toho důvodu, že tato chuť ladí i s kořením, které se do směsi přidává. Vše je jemně namleté (často v mixéru) a cpe se do tenkého skopového střívka. Vinná klobása se následně stáčí do typických "šneků". Po výrobě se dále tepelně nezpracovává. Později se nejčastěji obaluje v mouce a opéká na pánvi na sádle.

Kvalitní klobása by neměla prasknout ani výrazně zmenšit svůj objem.

Tradice vinných klobás začala zhruba před dvěma stoletími, kdy se masný výrobek dostal na stoly rodin a domácností v době oslav zimního slunovratu. Důvodem byl tvar, do kterého hospodyně klobásy aranžovaly. Připíchnuté na špejli, obalené v mouce a smažené na pánvích připomínaly klobásy symbolicky žhnoucí a zářící slunce. Do takového tvaru se vinné klobásy aranžují dodnes. Jejich popularita je časem dostala až na štedrovečerní stoly, kde jsou vítanou alternativou pro děti nebo odpůrce smažených kaprů.

První zmínky o klobásách najdeme už na hliněných tabulkách starých Sumerů, kteří si zapisovali i recepty na přípravu klobás. Rovněž starověcí Číňané znali tento způsob zpracování masa, který výrazně prodlužuje jeho trvanlivost. V antickém Řecku i Římě platila klobása za znamenitou pochoutku, a neopomenul ji ani Homér ve své Odyssei. Klobása se postupně zabydlela na celém světě. Nejoblíbenější je asi v Německu, kde dokonce má i své muzeum.



Pro Motorkáře

Lékař z urgentu: Řeknu vám, proč bych si nikdy nesedl na motorku. Nikdy.

Každé léto to vidím znovu. Krásné počasí, volné silnice, vítr ve vlasech... a desítky motorkářů, kteří si užívají svobodu. Chápu to. Opravdu. Je v tom něco romantického, drsného, adrenalinového. Ale z pohledu lékaře, který už 24 let pracuje na urgentním příjmu v bratislavské nemocnici, vám řeknu jediné: Nikdy. Nikdy bych si na motorku nesedl.

Ne proto, že bych byl zbabělec. Ne proto, že bych nevěřil svým reflexům. Ale proto, že jsem viděl věci, které se vám navždy vryjí do paměti.

Před pár dny k nám na urgent přivezli motorkáře. Mladý, 26letý kluk. Letěl. Bez helmy. Bez šance. Viděl jsem pohled jeho mámy, když stála na chodbě. Tiše. Ani slzy jí netekly. Jen prázdnota. To, co z něj zbylo, už nebyl člověk, který toho rána sedal na motorku.

Lidé si myslí, že smrt na motorce je rychlá. Že je to aspoň bezbolestné. Ale často to tak není. Někteří přežijí se zlomenou páteří, rozdrčenou pávní, bez možnosti pohnout rukama, nohama, s tracheostomií a výživou do žaludku. Žijí... ale nežijí.

Za ty roky jsem toho viděl hodně... Třeba kluky, kteří se předháněli mezi auty a skončili u nás na stole s rozbitou lebkou. Taky otce, kteří si jen chtěli vyčistit hlavu, ale domů se už nikdy nevrátili. A také dívku, která se vezla se svým přítelem a teď dýchá jen díky přístrojům.

A víte, co je nejtěžší?

Říct rodičům, že jejich dítě už nikdy nepromluví. Že už nikdy nebude chodit. Že cesta zpět neexistuje.

Vždy, když vidím motorkáře v tričku a teniskách, mám chuť křičet. Nebo je aspoň zastavit, podívat se jim do očí a říct: Brzdy ti nepomůžou, když ti někdo vběhne do cesty. A helma ti nezachrání míchu, když tě to odhodí o beton.

Motorka není špatná věc. Ale město, provoz, lidský faktor a fyzikální zákony jsou neúprosné.

Nejsem moralista. Každý se rozhoduje sám za sebe. Ale za mě – člověka, který roky držel za ruku matky, které ztratily syny... motorka nikdy nebude svoboda. Pro mě je to zbraň. Ruská ruleta

s vlastním tělem.

Jestli vás tenhle příspěvek přiměje zamyslet se, jestli si nasadíte helmu, nebo pojedete trochu pomaleji, tak splnil svůj účel.

Prosím, jezděte s rozumem.

Anebo raději... vůbec.

Vydavatel: Taky jsem viděl motorkáře, který spadl na beton a byl v kratásech. Byla mu vidět kost na noze. Bylo to vošklivý.



Lád'a bydlí zadarmo. V Austrálii si postavil plechový dům a hledá ženu

<https://www.stream.cz/jak-bydli-cesi-v-australii/lada-bydli-zadarmo-v-australii-si-postavil-plechovy-dum-a-hleda-zenu-65317436?>



Recepiš No.684

Valašská kyselica

Recept (6 porci):

Voda

1 kg uzených vepřových žeber

1 lžíce celého pepře

3 ks nového koření

3 ks bobkového listu

500 g kysaného zelí

1,5 lžičky kmínu

2 lžíce hladké mouky

Rostlinný olej

350 g brambor

1 smetana ke šlehání a 1 zakysaná smetana

1 lžíce majoránky

3 stroužky česneku

Sůl a Pepř

Postup:

1. Uzená žebra rozdělíme na menší kusy a dáme do hrnce. Přidáme celé divoké koření a zalijeme vodou.

2. Zvolna vaříme dokud nebudou žebra úplně měkká.

3. Pak je dáme stranou, obereme a vzniklý vývar přecedíme (aby v něm nezbylo koření a případné úlomky kostí). Kysané zelí překrájíme, abychom v polévce neměli dlouhé kusy. Dáme ho do hrnce, přidáme kmín a zalijeme scezeným vývarem. Zvolna přivedeme k varu a mezitím si z hladké mouky a oleje vytvoříme světlou jíšku.

4. Jíšku přidáme do vroucí polévky, důkladně promícháme a na mírném plameni necháme 30 minut provařit.

5. Kostičky brambor si uvaříme zvlášť doměkka v osolené vodě. Obrané maso krátce nasucho opečeme na pánvi, aby se zintenzivnila jeho chuť.

6. Do provárené polévky přidáme smetanu ke šlehání a zakysanou smetanu. Přidáme také majoránku, utřený česnek a vše necháme posledních 5 minut provařit.

7. Na závěr do polévky přidáme uvařené brambory a opečené maso. Finálně dochutíme solí a čerstvě mletým pepřem. Vše spolu necháme krátce prohřát a pak už můžeme ihned servírovat.



Rozčiluje se manželka: „Prosím tě, co to máš za podivné nápady, balit mně dárek do toaletního papíru?“

„Jen to rozbal a uvidíš!“

Konference v Locarnu aneb setkání, na němž se zrodil Mnichov

Každým rokem je na konci září připomínána mnichovská dohoda a s ní i začátek nejtemnějšího období našich novodobých dějin. Často to ale vypadá, jako by se dohoda zhmotnila z ničeho. Tak to nebylo.

Konference v Locarnu

V říjnu 1925 se ve švýcarském městě Locarno konala konference, která byla klíčovým diplomatickým setkáním, jehož hlavním cílem bylo posílit stabilitu evropského kontinentu. Šlo především o zmírnění napětí mezi nedávnými válečnými nepřáteli, tedy mezi Německem a jeho západními sousedy, zejména Francií a Belgií.

Versaillská smlouva z roku 1919 samozřejmě uvalila na poražené Německo drakonické podmínky. Mezi ty patřila ztráta území, demilitarizace Porýní a v neposlední řadě i vysoké reparace. Francie se cítila ohrožená možností opětovné německé invaze v budoucnu a usilovala o vytvoření systému aliancí a záruk, které by ji ochránily. Německo naopak hledalo cestu k mezinárodní rehabilitaci a k opětovnému zapojení do mezinárodních obchodních a politických struktur.

Rýnská garanční smlouva

V Locarnu se proto sešli zástupci sedmi států: Německa, Francie, Velké Británie, Belgie, Itálie, Polska a Československa. Hlavním bodem jednání byla tedy otázka bezpečnostních záruk a nového vymezení vztahů mezi Německem a jeho sousedy. Začal se rodit tzv. Rýnský garanční pakt. A ačkoliv to v té době nikdo nemohl tušit, začala se bohužel rodit také mnichovská dohoda.

To podstatné ve smlouvě bylo následující: Německo, Francie a Belgie si vzájemně garantovaly své hranice a zavázaly se řešit jakékoliv případné spory mírovou cestou. Garanty smlouvy se potom staly Velká Británie a Itálie. To bylo samozřejmě skvělé, jenže se to týkalo jen německých hranic na západě.

Se svými východními sousedy, tedy s Polskem a Československem, žádný takový pakt Německo neuzavřelo. S těmito zeměmi byly uzavřeny pouze tzv. arbitrážní smlouvy nižší úrovně. Zásadní tedy bylo, že východní hranice Německo odmítlo garantovat. Jakékoliv případné spory se však měly řešit prostřednictvím mezinárodní arbitráže. Československá delegace tedy odjížděla z Locarna s tím, že připojila svůj podpis na dokumenty, které předznamenaly události, jež o třináct let později Československo rozbily.

Locarnské dohody měly pozitivní dopad na mezinárodní vztahy. Německo bylo následující rok přijato do Společnosti národů, což znamenalo jeho návrat na mezinárodní scénu jako rovnocenného partnera. Období stability bylo ale velmi krátké.

Konec Locarna?

V roce 1936 nařídil Adolf Hitler obsazení demilitarizovaného Porýní a podle mnohých tím byly locarnské dohody fakticky zrušeny. Svět ale nereagoval, Francie se obávala toho, jaké dopady by měla další válka s Německem na její sociální situaci a v době, kdy Německo ještě bylo snadno porazitelné, tuto šanci nevyužila. Lze to jistě brát jako poučení pro dnešní dobu, ale zpátky do doby meziválečné.

Locarnské dohody tedy tak úplně nepadly. A v roce 1938 jejich ducha Adolf Hitler vyvolal zpátky na světlo světa. Mnichovská konference?

Arbitráž ve sporu o neuzavřenou výhodní hranici! Právních analýz mnichovské dohody existuje celá řada a není cílem tohoto textu je suplovat. Podstatou věci je to, že – bez ohledu na konkrétní právní detaily – směřovalo Československo už od poloviny dvacátých let k situaci jako byla poté ta mnichovská. Otázkou je, mohla a měla to československá zahraniční politika předvídat, a především se snažit tomu zabránit? A bylo vůbec jak? Ať tak či onak, mnichovská dohoda se v nějaké svojí podobě nad Československem vznášela dlouhá léta. Nic to nemění na její podstatě a tom, jak strašné dopady tato kapitulace velmocí před agresorem měla. Je ale na místě připomínat celý příběh mnichovské dohody.

Zdroje informací:

<https://www.moderni-dejiny.cz/clanek/locarnske-smlouvy-16-10-1925/>

https://is.muni.cz/th/cpw3q/Locarnska_konference_-_diplomova_prace.pdf?lang=en

https://is.muni.cz/th/324585/pravf_m/Diplomova_prace_Jiri_Krivacek_1_.pdf

Zuby

Během vykopávek v Latinské Americe byly nalezeny zuby s výplněmi.

Tým vědců z univerzit v Mexiku a Spojených státech analyzoval složení výplní a zubních tmelů starověkých Mayů: drahé kameny a kovy, které byly vkládány do zubů, a které byly fixovány komplexní léčivou směsí a nebyly jen ozdobami.

Archeologické nálezy naznačují, že starověké národy Mezoameriky měly tradici zdobení úst drahými intarziemi dlouho předtím, než Evropané začali vkládat do zubů zlato. A španělští dobyvatelé, kteří dobyli „zaostalé národy“ Nového světa, vypověděli, že byli ohromeni úrovní stomatologie mezi Indiány.

Vědci však dříve považovali drahocenné vložky z nefritu, zlata, tyrkysu, achátu a hematitu, nalezené ve zbytcích zubů v mayských pohřbech, pouze za ozdoby, a možná i za duchovní symboliku.

Nová studie odebrala osm vzorků ze tří vykopávek z období klasických Mayů (250–900 n. l.) v Guatemale, Belize a Hondurasu. Analýzy pomocí infračervené spektroskopie, plynové chromatografie a hmotnostní spektrometrie identifikovaly složení zubních tmelů, použitých k připevnění intarzií. Cementy byly velmi pevné – držely kámen na místě po celý život majitele, a více než tisíc let po jeho smrti. Vědci identifikovali 150 molekul s léčivými vlastnostmi: rostlinné borovicové pryskyřice s antibakteriálním účinkem; esenciální oleje z čeledi mátovitých s protizánětlivými vlastnostmi; a antibakteriální sloučeninu sklareolid. Složení směsí se mírně lišilo v závislosti na místě, kde byl zub nalezen, ale všechny složky bránily vzniku kazu, dokázaly zabíjet infekce a snižovaly záněty v ústech. Odborníci poznamenali, že vrtání pro instalaci kamenů bylo provedeno obratně a neovlivnilo nervy a cévy v zubech.

Takovéto zuby byly nalezeny v pohřbech mužů i žen, bohatých i chudých. Rozsah jejich rozšíření naznačuje, že lidé s drahocennými plombami často nepatřili k elitě.

Roubíček, voni sou Žid jako Einstein. Vysvětlej mi, jak je to s tou teorií relativity?

No já si stáhnou kalhoty a voni mi strčej nos do prdele. Já budu mít nos v prdeli, voni budou mít nos v prdeli, ale já na tom budu relativně líp.



Které předměty mladí už neznají

Vratislav Hlubuček

V bytech a životě starší generace se vyskytovala řada předmětů, které dnešní mladí už neznají a často budí jejich úsměv. Jmenujme například hodiny kukačky. Hodiny a budíky byly na péro nebo se závažím, a musely se natahovat. Dříve se prádlo namáčelo a pralo na valše a později v pračkách na ruční pohon. Ždímal se ručně. Pro maminku byl vždy prací den velkou dřinou. Tekoucí teplá voda byla spíše nadstavbou, zejména těch, co měli ve městech plynovou karmu. Muži se holili ostrou břitvou a ostříli ji na koženém řemeni. Táta takovou měl a jednou jsem se zkoušel oholit, ale po lehkém pořežení jsem to vzdal. Později byly holící strojky s vkládacími žiletkami. Také se sbíraly obaly ze žiletek a zápalek.

Topilo se v kamnech uhlím, a to se nosilo ze sklepa, kam ho uhlíři dodávali v putnách. Obdivoval jsem, jak dokázali ve sklepech vysypat putnu předklonem, aniž by ji sňali ze zad. Na vesnicích byla kachlová kamna, s vařící litinovou plochou, dvěma pečícími troubami a tzv. medencem na ohřívání vody. Pro vodu se chodilo k pumpě. Mléko se prodávalo do přinesených baněk a uchovávalo v keramickém krajáči. Ze smetany se stloukalo máslo v dřevěných máselnicích. Bývaly houpavé nebo vertikálně stlačované. A také pro pivo, točené se chodilo hlavně do hospod, kam se v průběhu roku zavážel led na chlazení na vozech tažených dvěma statnými koni. Balíky rozvážely modré poštovní vozy, tažené koníkem. Cestovalo se hlavně vlakem.

Já jsem ještě ve škole používal logaritmické pravítko a logaritmické tabulky. Učili jsme se písemně nejen dělit, ale i odmocňovat. V prvních třídách se psalo ocelovým perem na dřevěné násadce, která se namáčela do kalamáře s inkoustem. Později jsme směli přejít na plnicí pera. Pro meziměstské telefonování, natož

mezistátní, se muselo chodit na poštu. Pro rychlou informaci se posílaly telegramy. I ozdobné, jako blahopřání, či smuteční.

V kuchyních byly různé strojky na ruční pohon, na mletí masa, máku, strouhanky. Moje babička si ještě sama vařila pivo a mýdlo z loje. Hodně se doma zavařovalo a nakládalo. Jako kluk jsem obdivoval dřevěný zouvák na snadnější zouvání vysokých bot.

Mladým by dnes připadal absurdní rozhlas po drátě s jedním programem, který byl v mnohých městech z bezpečnostních důvodů zaváděn po sovětském vzoru. Nic by jim neříkaly pomůcky na vyvolávání filmů a zvětšování fotografií. Také telefony s kruhovým vytáčením či magnetofonové kazety, walkmeny či videopřehrávače VHS. Na diskety u počítačů již zapomněli. Datlovalo se na psacím stroji a více kopií se pořizovalo přes kopírovací papír.

V městských domech býval společný mandl, kam ženy chodili mandlovat (žehlit) ložní prádlo a velké kusy. Předchůdci elektrických žehliček byly žehličky ohřívané na kamnech. Ve většině domácností byly popelníky a mechanický šlapací šicí stroj. Ženy hodně pletly a háčkovaly. Do postele ve studené ložnici jste si mohli vzít ohřívací láhev s teplou vodou nebo dokonce na elektřinu.

O dnešním komfortu si mohli lidé nechat jen zdát, ale i tehdy byl život zajímavý.

Všechno je jinak.

Author: Volodymyr Kukharenko

Věděli jste, že Moskované si začali říkat Rusové (Русские) teprve před 100 lety?

Předtím se označovali jako Velikorosy (великоросы), zatímco Rusové (русский) se používali jako souhrnné označení, které zahrnovalo nejen Velikorosy, ale také Ukrajince (kterým říkali Malorosy) a Bělorusy. Můžete to vidět na obrázku přiloženém k tomuto příspěvku (noviny zobrazující sčítání lidu v Ruském impériu z roku 1897): Velikorosy, Bělorusy a Malorosy zobrazuje jako tři samostatné osoby, ale v tabulce jsou všichni seskupeni do jedné kategorie: Russkije. Tento termín se tedy stal jejich jedinečným sebeidentifikátorem teprve nedávno.

Před rokem 1700 si říkali Moskevci, zatímco Ukrajinci se označovali jako Rusíni nebo Rusíni (někteří lidé v Karpatech se stále označují jako Rusíni). To dává smysl, protože původní Rus byla v Kyjevě - založena v době, kdy oblast dnes nazývanou Moskva obývali převážně žabožrouti a medvědi.

Ještě v 17. století se ukrajinský hejtman Bohdan Chmelnycký nazýval „hejtmanem Rusi“.

Dodnes v ukrajinštině руський [ruskyj] znamená „staroukrajinský“, zatímco росіянин [rosiyanyn] znamená „ruský“ nebo „moskevský“.

Moskované tedy v roce 1700 ukradli název a vytvořili zmatek. Nyní, když se zmiňují o událostech z 10. století, říkají „ruský“ - zatímco

Přesně takový osud jim hrozil v temných letech nacistické okupace a následně i za éry komunistického režimu. Jen díky statečnosti několika odvážných jedinců se tento příběh nezměnil v tragédii, ale naopak v inspirativní svědectví o odvaze a vytrvalosti.

Státní majetek

Za druhé světové války shromáždili nacisté tisíce svitků Tóry z československých synagog, často krátce předtím, než jejich věřící skončili v koncentračních táborech. Svitky byly uskladněny v **Židovském muzeu v Praze**, kde čekaly na svůj nejasný osud. Po válce však nenastala situace o moc lepší. Rozvrácené židovské komunity neměly možnost si svitky nárokovat a komunistická vláda je považovala za pouhý státní majetek. Hrozilo, že se na ně definitivně zapomene – nebo hůř, že budou zničeny.

Pak ale přišel zlom. V roce 1964 se v Londýně objevila neuvěřitelná příležitost: **britský filantrop Ralph Yablon se dozvěděl o osudu těchto svitků a rozhodl se jednat. S nebývalou odvahou a štědrostí financoval jejich odkup a převoz do Británie.** Představte si ten okamžik: více než 1 500 svitků, každý s vlastním příběhem, se nakládá na kamiony a vydává se na cestu do nového domova. Bylo to doslova zachránění pokladu před neodvratnou zkázou.

Po příjezdu do Londýna se svitky dostaly do péče **Westminsterské synagogy** a posléze do rukou organizace **Memorial Scrolls Trust (MST)**, která se stala jejich ochránkyní. Ale co s nimi dál?

dostal zpět do Liberce, kde kdysi patřil místní židovské obci. Představte si, jaké emoce to vyvolává – po desítkách let se vrací symbol víry a kultury do míst, kde kdysi pulsoval život, ale odkud byli lidé vyhnáni a zavražděni.

Příběh československých svitků Tóry není jen o záchraně starých rukopisů. Je to příběh naděje, odolnosti a neuvěřitelné síly komunity, která se odmítla nechat vymazat z historie. Svitky, které měly zmizet v propadlišti dějin, dnes znovu žijí. Každý z nich vypráví svůj vlastní příběh – příběh víry, která přežila i ty nejtemnější časy. A tak, když dnes někde na světě rabín rozbaluje svitek z Československa a předčítá z něj tóru, není to jen náboženský akt. Je to důkaz toho, že zlo nikdy nezvítězí, dokud jsou lidé ochotni bojovat za svou minulost i budoucnost.

Pomoc z Anglie

Za ohromujícím příběhem záchrany svitků stojí odvážní lidé, kteří se nevzdali, i když šance uspět byla minimální. **Ralph Yablon** svitky doslova vykoupil ze zapomnění. Bez jeho štědrosti by se do Londýna nikdy nedostaly. Americký umělecký sběratel **Eric Estorick** žijící v Londýně zase dokázal přesvědčit československé úřady, aby tyto neocenitelné artefakty prodaly. Tým Memorial Scrolls Trust nepřestal pracovat na oživení svitků ani po šedesáti letech. Průběžně zajišťuje, aby svitky našly správné domovy a jejich historie nebyla zapomenuta.



ve skutečnosti mají na mysli to, čemu dnes říkáme Ukrajina. V nejlepším případě jsou odnoží Rusi. Z politického hlediska jsou staré jen asi 900 let, nikoli "přes 1

Neumlčená víra: Československé svitky Tóry zachránili filantropové z Anglie

Duchovní poklad československých Židů unikl zkáze jen díky péči a odhodlání několika odvážných lidí. To, co málem zlikvidovali nacisté, totiž nechal komunistický režim svému osudu.

04.07.2025 - Marek Lauermann

Tisíce svitků posvátných textů Tóry po staletí provázely židovské komunity v Československu. Teď si představte, že by tyto cenné artefakty zmizely v propadlišti dějin. Že by je něčí lhostejnost nechala napospas chátrání a zkáze, byly by zapomenuty a možná i úmyslně zničeny.

Zůstanou zamčené v depozitářích jako muzeální exponáty, nebo znovu ožijí?

Nový život

Naštěstí MST měla jasno – tyto svitky patří do komunit, do synagog, kde se mohou opět používat k bohoslužbám. A tak začala jejich neuvěřitelná cesta zpět do života. **Dnes jsou rozesety po více než 1 400 synagogách a institucích po celém světě – od USA přes Izrael až po Austrálii.** Ne všechny svitky však zůstaly v zahraničí. Některé se po desetiletích vrátili či vrací z exilu do míst, odkud pocházely. Přináší to neskutečné dojemné momenty.

Jeden z těchto svitků například pochází z Uhřetěvsi a dnes je vystaven v Poslanecké sněmovně České republiky jako připomínka židovského dědictví. Další svitek se

Levínský kocour je český unikát.

Martin Skočdopole 2. 9. 2025

Historie je plná záhad, které se dodnes snažíme rozluštit. Jednou z nich je středověký kamenný svorník, který se dochoval v malém městečku Levín na Litoměřicku. Reliéf ze 13. století

vyobrazuje kočkovitou šelmu, kolem které se vinou tajemné znaky. Jeho původ a význam zůstávají dodnes nejasné.

Co přesně reliéf zobrazuje, není jasné. Je to kočka? Lev? Leopard? Nebo snad Ježíš Kristus? Okolo reliéfu se vinou různé znaky, jejichž význam rovněž není znám. Středověký kámen s kočkou je tak

stále předmětem debat a spekulací. Takhle vypadá tajemný kámen, který nemá v Evropě obdoby



Hlavně aby se nevyčuhovalo

Tomáš Guttman 2025

22. srpna bylo ve všech médiích světa oznámeno že „OSN vyhlásila hladomor v Pásmu Gazy“ – prý tam náhle vyhladovělo půl milionu lidí. Není jasné, jak se hladomor zrovna v tomto okamžiku liší od hladu tam propagovaného již dva roky, ale všichni se předhánějí ve vysvětlování, jak Izrael tento hladomor naplánoval a zákeřně zorganizoval, a dokonce Wikipedie již „Hladomor v Gaze“ zařadila jako heslo. O hladomoru referují WHO, AP, Reuters a všechny televize a noviny ve světě. Hladomor v Gaze je dokonce vědecky popisován v nejprestižnějším vědeckém žurnálu Science . Izrael sice hladomor popírá, ale to je podle vedoucího UNRWA, Filipa Lazzariniho, „nejobscennějším projevem dehumanizace“ .

Ověřitelným faktem je, že zásoby proudí do Gazy téměř nepřetržitě od počátku agrese Gazy proti Izraeli 7. října 2023 (Kolik potravin dodávali v roce 1942 Američané Japoncům a kolik Rusové Němcům?) Navíc každý vidí denně v televizi tisíce hemžících se dospělých Gazanů a žádný není vyzábělý, tak proč by tam děti měly umírat hlady. Problémy v distribuci potravin ovšem vznikají, když OSN spolu s Hamásem sabotují ty dodávky, které nemohou být ukradeny Hamásem a prodány na černém trhu (všichni vůdci „boje za osvobození Palestiny“ skončili jako milionáři nebo miliardáři, včetně Arafata, Abu Mazena, Sinwara, atd.; nejvyšší vůdci Hamásu, Khaled Mashal a Ismail Haniyeh, jsou odhadováni na víc než 4 miliardy dolarů každý).

Někteří naivní a neinformovaní bloudí (užiteční idioti) věří lžím o hladomoru v Gaze, i o vraždění nevinů v Gaze, atp. Lidé s průměrnou informovaností chápou, že jde o taktické lži, které slouží muslimským cílům a těm, kdo se s muslimy z nějakých taktických důvodů spojili (trockisti, komunisti, progresivisti, profesionální humanisti, socialisti, sociální demokrati, a někteří politikové, novináři a fašisti) a tyto lži jsou součástí jejich stranické linie. Slušný člověk (bez komunistické, socialistické, nebo humanistické zátěže) je cynismem těchto taktických výmyslů znechucen. Těm neinformovaným bloudům bych doporučil občas otevřít noviny a přečíst si něco ze života arabských žen a dětí mimo Gazu; uvádím namátkou dvě typické zprávy z nedávné doby.

Česká novinářka narazila v syrské vesnici na skupinu beznohých dívek, údy jim utrhalý miny, jedna z nich byla pětiletá, plazila se kolem táty a ptala se ho, kdy už jí narostou nožičky; táta novinářce prozradil, že o holčičku již projevil vážný zájem jakýsi muž a chce si ji koupit.

Druhá zpráva je o dívce jménem Islam Tawil z arabské vesnice u východního Jeruzaléma; přítel jí sliboval manželství, otěhotněla, ale před porodem ji přítel vzal na opuštěné místo, kde ji během porodu umučil a zapálil; zohavenou ji policie našla s miminkem k ní ještě připoutaným pupeční šňůrou; aby svou známost přítel zužitkoval optimálně, ještě prodal auto zavražděné dívky. To jsou typické příběhy ze života žen a dětí v arabské společnosti (o ženské obřízce a jiných zvrstvech nemluvě).

Mezi ty, kdo předstírají víru v genocidu patří trockisti i poslanci za SPD jako třeba Ivan David, který napočítal v Gaze 300 tisíc mrtvých, což je pětkrát víc, než si vymyslel Hamás . Přirozeně sem také patří bývalý komunista Petr Pavel, který míní, že „to, co se děje v Gaze se nedá ospravedlnit tím, že nebyla propuštěna všechna rukojmí“. „K problematice se proto prezident

sešel se zástupci neziskových organizací a diplomaty; organizace Člověk v tísni uvedla, že sdílely své zkušenosti z Gazy“ . Nabízí se otázka, proč Člověk v tísni nenavštívil izraelské podvyživené zajatce, které Hamás nutil před kamerou kopat si hrob; podle neziskovek není asi mučený Izraelec v dostatečné tísni nebo není dostatečně člověkem.

Česká vláda se v OSN i v Evropě několikrát nezapojila do protiizraelských rezolucí, a mnozí se začali obávat, že kdyby Česko příliš vyčuhovalo, mohl by takový postoj Česku škodit. Tím, že brání Izrael před trestem za jeho zločiny se prý Česko dostává do izolace. Hladomorový nápor z 22. srpna proto již vláda nevydržela, a hned 23. srpna prohlásil Fiala, že „Česko podporuje Izrael, ale neznamená to, že naše podpora je bezpodmínečná a že podporujeme každý krok, který izraelská vláda udělá. To určitě ne“ (zde; Proč Fiala neprohlásil, že podporuje Ukrajinu, ale ne bezpodmínečně?). A Česká republika se pak okamžitě připojila ke společnému prohlášení desítek zemí, které nesouhlasí „s plánem Izraele na výstavbu židovských osad v oblasti E1“ . Jde jen o záminku, protože 22. srpna se v oblasti E1 nic nového nepříhodilo. Mimochodem, léta jsem bydlel na dohled od té „oblasti E1“, je to pouštní pahorkatina přilehlá k městu Maale Adumim; z jakéhosi důvodu rozhodla Evropská Unie, že zde Izraelci nesmí stavět.

Česko se nemusí arabské zloby bát, bohatě odčinilo svou občasnou podporu Izraeli: patří mezi 149 členských států OSN ze 193, které neexistující palestinský stát už uznávají, podpořilo financování 12 zdravotnických týmů v Pásmu Gazy, od začátku roku také poskytlo humanitární pomoc Palestincům ve výši 22 milionů korun (Kolik dalo Izraeli?). Fiala říká: „Naše pozice je určitě vyvážená. Nezavíráme oči před tím, co se v Gaze děje“ . Prezident Pavel si postěžoval, že „razantní přístup Netanjahua komplikuje Česku další podporu Izraeli“ ; prostě tím, že se Izrael brání a nekapituluje, stěžuje Česku jeho proizraelskou pozici. Český postoj je občas skutečně proizraelský a chvályhodný, a v poslední době byl konsistentně pozitivnější než třeba postoj francouzský. Česko konsistentně něco slibuje, třeba přesun vyslanectví do Jeruzaléma, ale bohužel nemůže nikdy nic splnit, protože to by už vyčouhlo, což by bylo v rozporu s jeho dlouhodobou strategií nevyčuhovat.

Nesplněné sliby jsou stále ještě lepší než nesplněné výhrůžky (nebo dokonce splněné výhrůžky). Někdo namítne, že by šlo o příliš velká očekávání, vždyť nebyla odvaha vyčuhovat ani když šlo o budoucnost vlastního státu, natož nějakého vzdáleného Izraele. Nevyčuhovalo se, když se hlasovalo o bombardování porodnic ve spřáteleném Srbsku; nevyčuhovalo se, když šlo o obranný radar proti ruskému imperialismu; nevyčuhovalo se, když šlo o obětování vlastní budoucnosti v zájmu německého grýndýlu. To nevyčuhování připomíná, jak se jednotně volilo nebo hlasovalo za komunismu. Vzpomínám, jak se v 80. letech hlasovalo v podnicích proti rozmístění amerických raket v Německu. I v mém podniku se schvalovala rezoluce proti USA a v mém oddělení (150 lidí) všichni hlasovali pro rezoluci; hlasoval jsem proti, ale kolegové mě úpěnlivě prosili abych se „alespoň zdržel hlasování, aby nebyly problémy“. Co jsem měl dělat, tak jsem se zdržel hlasování. Trochu donkichotské pořád narušovat jednotu a dělat problémy. Připomíná to vtip, jak nacisti postaví dva židy pod šibenici a když jim nasazují oprátky,

jeden vykřikne „ať žije svoboda!“, a druhý mu říká: „vykašli se na to, nemá cenu dělat problémy“.

Když Izrael zvítězí, nebudou moct Arabové Česku vyčítat, že k tomu přispělo, a když bude Izrael zničen, bude se Česko moct pochlubit, že jeho pozice zůstala vyvážená.

Český spisovatel Radomir Dolanský napsal...*

Ano, a co se všichni diví, vždyť stát platí na studenta a je mu jedno co studuje, odhlasovali jste si do parlamentu bandu vzdělaných blbů, a ti co vytvářejí peníze, jsou utiskováni byrokracií a idiotskými zákony, tak trpte - volíte si idioty, tak trpte. Důchodcům se nevalorizuje, církvím ano, na dělostřelecké granáty je, na zdravotnictví a školství není, trpte, zasloužíme si to.

Všichni mají plnou hubu, že komunisté jsou zlo, ale na hrad si zvolí kariérního komunistu s ženou politručkou ... rozvědčík pak oznámí národu, že je vyčleněno 40 miliard na pomoc Ukrajině, ku-rva a z čeho je asi vyčlenila naše slavná vláda, asi je někde sebrala - nevádí, tak trpme dál ... a dobře nám tak.

Ještě bych dodal, že máme asi 13 tisíc neziskových organizací, z nichž víc než polovina není charitativních, ale politických a stát jim ročně poskytuje cca 16 miliard Kč. Máme taky zhruba 30 soukromých vysokých škol, které neučí jediný technický či přírodovědný obor, ale jen politologii, sociologii a další zcela zbytečné předměty, takže ročně vyjde do světa zhruba 300 politologů a dalších a podle toho to vypadá. Nicméně, máme ale střední školu na výchovu youtuberů, nemluvě o bezpočtu kouček na všechno možné i nemožné, bloggerů obojího pohlaví, youtuberů, aktivistů, ale těžko se sežene řemeslník. To by stačilo.

Napsal to téměř za celý národ Skvěle zhodnocená situace celých 35 let od konce r. 1989.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jitka Hosáková	- \$5.00
Václav Vobořil	- \$5.00
Rostislav a Magda Sváříček	- \$15.00
Josef Čech	- \$15.00

Muž u lékaře:

Doktorka: "Příznaky?"

Muž: "Myšlenky na smrt, sebelítost..."

Doktorka: "Takže rýmička?"

Muž: "Může být."

Říká se „Kdo orá pole mé, šetří pluh můj“.

Jenže pak ti doma běhají úplně cizí brambory.



Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm



Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 6.října Léta Páně 2025

Letní a zimní čas.

Hodiny tam a zpátky posouvá jen třetina světa.

A ještě k tomu různě

Ctirad Veselý 1. 9. 2025

Na jaře a na podzim přichází magická chvíle, kdy si část světa přeřídí hodinky o hodinu dopředu nebo dozadu, a druhá část světa jen nechápatě hledí, proč my pořád praktikujeme tuhle časovou hru „škatulata, hejbejte se“.

Každý rok se v Česku i zbytku Evropy čas mění hned dvakrát. Ale není to tak samozřejmé všude. Zatímco my se budeme handrkovat s hodinami v autě, na stěně a na mikrovlnce, v jiných zemích se čas ani nehne.

Jarní šok a podzimní dar

Na jaře, letos to bylo 29. března 2025 v noci, se stala klasická kouzelnická finta. Bylo 1:59... a najednou rovnou 3:00. Jako by někdo ukradl jednu hodinu spánku. Ráno pak všichni vypadali podezřele stejně: kruhy pod očima, kafe v ruce, úsměv nikde.

Podzim je naopak jako štědrý Ježíšek. 26. října 2025 nám najednou hodiny v noci darují 60 minut navíc. Lidé to řeší různě. Někdo si přispí, jiný si užije delší party, a ti praktičtí prostě perou, zehlí nebo využijí hodinu navíc, aby udělalo něco užitečného.

Amerika a matematika přes oceán

V Americe už mají v tomto roce za sebou časový posun o pár týdnů dřív, než my, a to 9. března. A původní čas zase vrací až 2. listopadu 2025. Pro Evropana to znamená jediné, když voláte kamarádovi do New Yorku, musíte počítat rozdíl ještě složitěji, než při dělení desetinných čísel ve škole.

A aby to nebylo jednoduché, ne všichni

Američané se účastní. Arizona, Havaj a spousta

zámořských území se na změnu času prostě vykašlala. Takže v některých státech USA se na vás dívají jako na blázna: „Vy vážně dvakrát do roka hýbete časem? Na to my nemáme čas.“

Letní a zimní čas? Jen třetina světa

Změnu času používá jen asi třetina států světa. Evropa a Severní Amerika ji berou docela vážně. Mexiko to v roce 2022 odpískalo, s výjimkou hranic s USA, aby vlaky a autobusy nejezdily úplně zmateně.

V Asii, Africe nebo třeba Austrálii se čas tváří nehnutě. Žádné přesuny, žádné zbytečné dohady. Když tamním přátelům vysvětlíte, že se v říjnu „vracíte v čase“, často se jen smějí: „Vy si hrajete na stroj času, a přitom vám jde jen o hodinu spánku?“

Od svíček k chaosu

Představte si rok 1784. Benjamin Franklin, americký státník a vynálezce, přemýšlí, jak ušetřit. A napadne ho: „Kdyby lidé vstávali dřív, spálí večer méně svíček.“ Jeho nápad se později stal inspirací k zavedení letního času. Jenže realita 21. století je jiná. Už dávno nejde o svíčky ani lampy, energie se sice trochu ušetří, ale vědci říkají: „Úspory jsou skoro nulové.“ Zato máme chaos v kalendářích, rozbitý spánkový rytmus a dvakrát ročně takový malý společenský jet-lag.

Jeden čas pro všechny

Už roky se po Evropě ozývá silná skupina lidí, kteří říkají: „Dost bylo hodinového ping-pongu, chceme jen jeden čas!“ Proti střídání času se už dlouho staví hlasitý tábor lidí, politiků i lékařů. Jejich argumenty zní rozumně: Tělo není guma. Přesun o hodinu rozhodí spánek, náladu i zdraví.

Očekávané úspory energie se stejně nekonají. Zato zaměstnanci jsou první dny po změně neefektivní. Jeden čas by znamenal konec i chaosu. Letadla, vlaky, počítačové systémy, vše by bylo jednodušší. Více světla večer je navíc příslib kaváren, sportu, koncertů a života venku.

Evropský parlament už v roce 2019 odhlasoval konec střídání času. Jenže protože se státy nedokázaly shodnout, zda si ponecháme letní, nebo zimní, tak jsme v roce 2025 pořád tam, kde jsme byli: dvakrát ročně šoupeme ručičkami.

Běh na dlouhou trať i v Česku

V Česku se o zrušení změny času mluví už více než 15 let. V roce 2018 dokonce proběhla velká evropská anketa. Odpovědělo přes 4,5 milionu lidí a většina byla proti změnám času. Češi se přidali hlavně k „letnímu týmu“. Proč? Protože kdo by nechtěl sportovat nebo grilovat do devíti večer? Jenže zatím čekáme, až se celá EU domluví. A to je, jak tušíme, běh na dlouhou trať.

Kouzlo změny

Změna času je otrava, ale má i svoje kouzlo. Na jaře máme pocit, že léto je už za rohem. Na podzim dostaneme hodinu navíc, což je v dnešní době asi nejluxusnější dárek. A navíc, je to každý rok na jaře i na podzim dokonalé téma pro small talk.

Možná se jednou přidáme k těm, co hodinky nepřetáčejí, a necháme čas běžet bez zásahů. Do té doby nám nezbyvá než brát to s humorem, a nezapomenout konečně přetočit i ty hodiny v autě, které už dva roky ukazují jinak než mobil.

NÁVOD: Jak snadno žít

Petr Homola 2025

Alina Steffen je 48letý nezaměstnaný muž z německého Dortmundu. Tvrdí o sobě, že je žena, a živí se podáváním žalob kvůli diskriminaci. Systematicky reaguje na pracovní inzeráty, které nesplňují požadavky německého antidiskriminačního zákona, a zaměřuje se především na menší firmy. Ty se často obávají, že v případě sporu zaplatí mnohem více, a proto raději využívají smíru a Alinu Steffena odškodní.

Alina cíleně vyhledává pracovní inzeráty, které porušují zákonné požadavky na rovné zacházení podle Antidiskriminačního zákona – zejména pokud v označení M/F/D (Mann/Frau/Divers) chybí písmeno „D“. Absence tohoto označení se pak stává právním základem pro úspěšné podání žaloby z důvodu diskriminace na základě genderové identity.

Za posledních osm let podal Alina okolo 1.600 žádostí o zaměstnání – nikoli však se záměrem práci získat, ale pouze jako formální krok nezbytný k tomu, aby mohl následně podat žalobu.

Na inzerát obvykle odpoví a uvede, že je transsexuální. Zaměstnavatel mu buď vůbec neodpoví, nebo – ti méně zkušený – odpoví zamítavě. Po obdržení odmítnutí (nebo bez reakce) pak Alina podává žalobu pro diskriminaci. V těchto případech může po zaměstnavateli požadovat náhradu až ve výši tří hrubých měsíčních platů.

Alina uspěl asi ve 250 soudních případech, přičemž průměrná výše odškodnění činila zhruba 1.000 EUR, v některých případech až 3.000 EUR. Celkově tak získal nejméně 250.000 EUR – tedy více než šest milionů korun – které jsou navíc osvobozeny od daně a neovlivňují jeho nárok na sociální dávky. Některé žaloby byly podány s využitím státní právní pomoci, takže náklady na soudní řízení hradil stát.

Alina podává v průměru dvě až tři žaloby měsíčně, což z něj fakticky činí osobu s příjmem střední třídy. Tento transsexuální podvodník tak okrádá nejen malé firmy, ale i stát. Práci si nehledá, nepracuje už od roku 2012, pouze parazituje na německém socialistickém zákonodárství.

Tento „obchodní model“ praktikuje už dlouhodobě a soudci ho dobře znají. Přesto neoficiálně odpovídají na dotazy novinářů v tom smyslu, že i když je Alina podvodník, neznamená to, že i podvodník nemůže být diskriminován. Antidiskriminační zákon z roku 2006 zakazuje diskriminaci mimo jiné z důvodu pohlaví, genderové identity, věku, rasy atd. Ust. § 7 zákona zakazuje diskriminaci i v náborovém procesu a ust. § 15 stanoví nárok na odškodnění i tehdy, pokud uchazeč nebyl vážným kandidátem – a právě to je pro Alinu klíčové zákonné ustanovení.

Pošahanost německé legislativy dokládá i rozhodnutí tamního Nejvyššího soudu, který uznal, že „i čistě testovací žádosti mohou vést k nároku na odškodnění“.

Přestože německé občanské právo – podobně jako to české – zakazuje zneužívání práva, německé soudy toto ustanovení vykládají velmi restriktivně. Pokud žadatel formálně splňuje podmínky AGG (např. diskriminující znění inzerátu), žaloba je zpravidla připuštěna. Německý formalismus je v praxi skutečně obtížně uvěřitelný.

České právo je v tomto směru střídavější. Antidiskriminační zákon zakazuje diskriminaci mimo jiné z důvodu pohlaví, genderové identity, věku, etnického původu, sexuální orientace atd., avšak poškozený musí prokázat zásah do důstojnosti nebo jinou újmu. Soud také posuzuje např. motivaci, kontext či záměr zaměstnavatele. Pokud by český žadatel – podobně jako Alina – simuloval zájem o zaměstnání jen kvůli možnosti podat žalobu, soud by to mohl posoudit jako zneužití práva (Kdo uplatňuje právo jen k újmě jiného, jedná v rozporu s poctivým jednáním.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 3815/2013 z roku 2014: Žadatelka podala formální žádost o zaměstnání a následně žalovala zaměstnavatele kvůli diskriminaci na základě pohlaví. Soud však zjistil, že neměla reálný zájem o zaměstnání, a žalobu zamítl jako šikanózní výkon práva. Soud musí vždy zkoumat, zda jednání žalobce sleduje účel, který zákon chrání. Není-li tomu tak, nejde o výkon práva.)

Alina by se simulací diskriminace v Česku pravděpodobně neužil. Celou situaci lze dokreslit i tím, že ač je Alina Steffen od roku 2012 permanentně ve fázi pohlavní přeměny, k finálnímu kroku se dosud – takříkajíc – neodhodlal.

Bavili lidi a donášeli na kolegy: Jak Státní bezpečnost infiltrovala divadlo Semafor

Andrea Houdková 2025

Divadlo Semafor, založené Jiřím Suchým a Jiřím Šlitrem v roce 1959, bylo v šedesátých letech oázou svobody a humoru, která si dokázala udržet nezávislost i pod dohledem komunistického režimu. S příchodem normalizace se ale situace změnila.

Článek

Název odvozený od akronymu SEdm MALých FORem reflektoval záměr věnovat se žánrům jako film, poezie, jazz, loutky, tanec, výtvarné umění a hudební komedie. V počátcích divadlo kombinovalo jazzové koncerty, výstavy, činoherní, loutkové a černé divadlo, poezii, scénický tanec a dětská představení, ale brzy se prosadilo díky hudební komedii a „divadlu písničkářů“ dvojice Suchý–Šlitr. Původně sídlilo v podzemním sále ve Ve Smečkách, odkud se v roce 1961 muselo kvůli údajnému havarijnímu stavu stěhovat na různá místa mimo centrum Prahy. Po kočovné etapě, poznamenané odchodem některých hvězd, se v roce 1964 situace změnila po představení Jonáš a tingltangl, které zhlédlo 14 členů ÚV KSČ, včetně ideologa Jiřího Hendrycha a předsedy vlády Lubomíra Štrougala. Na jejich popud byla schválena rekonstrukce pasáže Alfa, kde Semafor působil až do roku 1993.

Divadlo bylo úspěšné a často prezentovalo svůj repertoár v zahraničí. Ještě v 60. letech si herci mohli dovolit lehké pošťuchování agentů Státní bezpečnosti, kteří se pod různými záminkami vmísili při cestách do souboru. „V roce 1964 jsme jeli na zájezd do Západního Berlína, s námi jeden tajnej. Všichni jsme to věděli, a tak si z něj náš kapelník začal dělat srandu. Při představení se ho dokonce zeptal, jestli to může zahrát v D dur a tak. Naštval se a odjel. Aby nás pustili dál, musel jsem slíbit, že jako vedoucí souboru napíšu hlášení. Tak jsem udal sebe i své kamarády, že jsme byli spolehliví, čestní a svědomitě

reprezentovali svou socialistickou vlast,“ vzpomínal Jiří Suchý.

S příchodem normalizace v sedmdesátých letech se však situace dramaticky změnila. I když herci nabízeli publiku pořád tutéž nezávaznou legraci, uvnitř souboru už vládla stejně dusivá atmosféra jako za branou divadla. Proti sobě tu stály tři umělecké skupiny. A donášení estébákům a komunistickým papalášům bylo hlavním nástrojem ve hře kdo z koho.

Jiřího Císlera a Pavla Fialu estébáci úkolovali

Jiří Císlar a Pavel Fiala byli podle svazku Egoista, vedeného na Jiřího Suchého, aktivními informátory. Dostávali konkrétní úkoly, co mají zjistit o svých kolezích, často se jednalo o ryze soukromé a intimní detaily.

Když v polovině 70. let nastoupil z Ústí do Semaforu Pavel Fiala, byl Suchý v rozpacích. Režim zavřel Fialovo ústecké Kladivadlo a on dlouho nemohl sehnat práci. „Bydlel nějakou dobu u mě na chalupě, pak jsme spolu ztratili kontakt“, vzpomínal Jiří Suchý, který Fialu ze spolupráce s tajnou policií podezříval. Oprávněně. Byl to byl právě Fiala, kdo zásoboval Státní bezpečnost pepnými drby ze života souboru včetně detailů z mimomanželského života členů divadla. Lepší kompromitující materiál si StB ani nemohla přát.

Josef Dvořák, krycím jménem Komik

Sobec, podrazák a vyděrač. Tak popisoval populární herec Josef Dvořák na schůzkách s příslušníky StB svého kolegu Jiřího Suchého. Podle archivních dokumentů se v letech 1979 až 1981 s příslušníky StB sešel celkem jedenáctkrát. Co Dvořák Státní bezpečnosti řekl? Například to, že Suchý chystá představení ke dvacátému výročí Semaforu a kdo všechno na něj má přijít. „Odbor kultury bude upozorněn na možnost zneužití uvedeného představení pravicovými exponenty,“ zapsali si příslušníci StB po schůzce.

Z Dvořákova spisu vyplývá, že se s StB scházel hlavně proto, aby si vyléval vztek na Suchého, který prý na něj dělá podrazy a snaží se jeho uměleckou skupinu zničit.

Dvořák například hlásil, že Suchý skoupil vstupenky na premiéru jeho hry Třešňová alej, aby ji záměrně znevýhodnil, což Suchý popírá s tím, že vstupenky na premiéry se nerozdělovaly tímto způsobem. Dvořák také udával intimnosti o režisérce Věře Chytilové a předal tajné policii protistátní časopis Spektrum. Sám Dvořák svou spolupráci popírá, říká, že nic nepodepsal a tvrdí, že záznamy jsou výmysly. Jiří Suchý ho označil za „jednoduchého kluka“, který mohl tlaku StB snadno podlehnout.

Jiří Datel Novotný: Manželství jako páka

Jiří Datel Novotný, známý z role doktora v seriálu Návštěvníci, se stal tajným spolupracovníkem StB s krycím jménem „Hollar“. V Semaforu působil od roku 1969. StB využila toho, že se chtěl oženit s českou emigrantkou Johanou V., občankou Německé spolkové republiky. Založila na něj svazek „Herec“ a podminila povolení k sňatku získáním získání informací o emigrantech, zejména o pracovnících Rádia Svobodná Evropa. Novotný přislíbil spolupráci a podepsal prohlášení o mlčenlivosti, ačkoli vazací akt odmítl. StB ho považovala za spolehlivý zdroj, zejména díky audiozáznamům z jeho schůzek, které sloužily jako kompromitující materiál. Novotný předával požadavky StB své ženě, která byla rovněž zverbována pod krycím jménem „Jola“.

Jejich manželství bylo nekonvenční – žili odděleně a StB zaznamenala a využila Novotného homosexuální vztah.

Jiří Suchý, přestože byl pod dohledem StB a veden ve svazku Egoista, si udržel integritu díky své vynalézavosti a ochraně vlivných osob, jako byl zmiňovaný předseda vlády Lubomír Štrougal. Odmítal nabídky na vycestování či spolupráci, a přestože byl v osmdesátých letech veden jako kandidát a později důvěrník StB, říká, že udával sám sebe.

Archivy StB, i přes svou kontroverznost a neúplnost, odkrývají, jak hluboko režim zasahoval do uměleckého prostředí a narušoval lidské vztahy. Přesto Semafor zůstal pro mnohé symbolem odporu a naděje, díky osobnostem jako Jiří Suchý, který dokázal čelit tlaku estébáků s vtipem a odvahou.

Dokončení z první strany

Druhým byla Muskova veřejná podpora německé strany AfD. Oba své záškodnické činy podpořil poskytnutím své internetové platformy X známému (a dnes vězněnému) anti-džihádkému zbojníkovi Tommymu Robinsonovi a předsedkyni AfD. Navíc EU hodně naštal zobrazení hvězdičkové vlajky EU s přidáním srpu a kladiva doprostřed.

To je pro PES „nepřijatelné zasahování do evropské politiky na straně krajní pravice pomocí sociálního média jako instrumentu na podbývání demokracie populistickou propagandou“. Žádá tedy EU, aby Muska umlčela, podle nového zákona o digitálních službách (DSA).

Na námitky Muskovy, ale i Zuckerbergovy, proti cenzurním pohružkám EU, Evropská komise odpovídá, že „absolutně odmítá veškerá tvrzení o cenzuře.“ Zákon DSA „nenutí platformy odstraňovat zákonný obsah, ale zaměřuje se na obsah nezákonný nebo vnímaný jako škodlivý, jaký má dopad na děti nebo na demokratické procesy.“ Nejde v něm o žádné omezování svobody slova, nýbrž „zmírňování rizika dezinformace a nezákonného obsahu při zabezpečování uživatelských práv, tedy v mnohém ohledu opak cenzury.“

Muskovo a Trumpovo chování „se podobá vměšování Moskvu“, přiložil si polínko nový německý kancléř Merz. Trochu husté od „pravcového“ šéfa státu, který provádí nejtvrďší perzekuci online projevů v celé Evropě, zatýká za ně občany po stovkách a nestydí se trestat je i jen za osobní urážky politiků. A jehož sociálně demokratický kolega Wiese navrhuje Muskovu síť X vypnout.

Podobné zásahy proti „škodlivému obsahu“ provádí britská vláda podle svého zákona Online Safety Act, který je ještě přísnější a vyžaduje nejen vymazání nezákonného obsahu, ale i preventivní opatření, aby takový obsah nemohl být zveřejněn. Jako nezákonný obsah klasifikuje 130 „trestných činů“ jako: Šíření falešných zpráv. Cizinecké vměšování. Prezence informací způsobem „misprezentujícím“, i kdyby byly částečně nebo cele pravdivé. Informace působící strach z násilí. Informace, jež by mohly inspirovat k rasovému násilí. Slovní násilí formou hrozby nebo urážky. V některých je už poznat vliv nejdokonalejšího cenzurního systému, jímž je islámské právo šaria.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Ministryně vnitra v BBC upozornila, že tento zákon už nestačí a musí se zpřísnit. A londýnský starosta Khan vyzval ke globální kontrole internetu, aby „nějaký miliardářský šikanista nemohl zneužívat sociální sítě jako propagandistický nástroj k šíření lží a nenávisti a propagování extrémní pravice“.

Je to jako by se EU a UK předháněly, kdo umí cenzurovat líp. A zatímco zákon EU umožňuje jen napařit Muskovi pokutu 6 procent celosvětového ročního příjmu a v případě nezaplacení mu X vypnout, britští poslanci už zvažují, zda by ho mohli rovnou poslat do vězení až na 14 let za „cizinecké vměšování“, podle nového Zákona o Národní bezpečnosti.

Trump na snahy Evropanů cenzurovat Američany reaguje pohružkami ekonomických sankcí. Evropská komise to bere jako „přímý útok na svou autoritu“ na nějž by musela „okamžitě reagovat“ jako na „ohrožení transparentnosti a odpovědnosti“ internetových firem.

A cenzurní opatření narůstají. Evropská Komise vyhlásila tendr za 4,4 miliony eur na založení „Evropského centra znalosti nenávistných projevů“, s ústřední databází všech oznámených případů. Přístup do ní budou mít jen organizace schvalované podle toho, jak „se přiklání k základním hodnotám definovaným Komisí“. Zavádí jakýsi European Union Democracy Shield (EUDS) čili „štít demokracie“, který zpřísní kontrolu nad internetovými platformami spolupracujícími s Trumpem, a utuží hlídání zákonů proti „projevům nenávisti“. A zvažuje návrh levicových europoslanců, aby převzala financování progresivních aktivit, které Trump odřízl zrušením agentury USAID.

To kromě těch, které už sama financuje. Jmenují se CERV (Citizens, Equality, Rights nad Values), JEF (Evropské federalistická mládež), EPC (European Policy Centre), EUROPEUM (Institute for European Policy). A to je asi jen ta příslovečná špička ledovce. Všechny bojují proti „škodlivým narativům a dezinformacím“ a za „společné evropské hodnoty“, které starodávnou Evropu dekonstruují a odevropšťují. I ten pověstný Erasmus, jehož noblesním záměrem bylo předávat novým generacím evropské kulturní dědictví a pěstovat akademickou skvělost a intelektuální svobodu, se proměnil v penězovod projektů ultralevicových a islámských.

Další prošustrované peníze z kapes a na buzeraci evropských daňových poplatníků. A co to Evropě přinese?

„Ten stále rostoucí počet zákonů zavádějících cenzuru Evropě znesnadní zde tvořit cokoli inovativního,“ komentuje to Mark Zuckerberg. Přeložte si to třeba jako pokračující úpadek Evropy – ekonomický, vědecký, kulturní, a nakonec i etnický zánik. Pod velením maniaků ochotných pro udržení své moci nad čím dál bezmocnější a bezradnější populací vyhlásit válku i Americe.

Začíná to připomínat starý izraelský vtip o tamní parlamentní debatě, jak ozdravět chřadnoucí ekonomiku. „Vyhlásit válku Americe a prohrát,“ navrhuje jeden poslanec.

„Co to je za blbost,“ napomíná ho předseda. „Žádná blbost, koukněte na Německo a

Japonsko.“

Následuje potlesk. Po něm vstane jeden staříček poslanec a povídá: „Dovedete si někdo představit ten průser, kdybychom vyhráli?“

A co to znamená pro nás, zde, v zemi dvouocasého lva?

Tři poučení.

Přestaňte štěkat na Ameriku. Zachránila nás před sebezničením třikrát v jednom století. Dokázala by to i po čtvrté. Ale k tomu by potřebovala vidět, že si tu někdo skutečně cení svobody a je pro ni ochoten podstoupit námahu a rizika. Vance nám to nemohl říct už jasněji.

Přestaňte snít o změně v EU, a dokonce i o komplikovaném a zdoluhavém vystoupení. Není na ně čas. Loď se potápí a zbývá povel „zachraň se, kdo můžeš“.

Zvolte si politiky, kteří mají dostatečnou chucpe říct Bruselu, ať si trhne nohou, u nás se žádné umlčování nekoná. Když nám za to ustříhne penězovody, ustříhneme je my jemu. Co nadělá dál – pošle na nás křížáky? Budme zas na chvíli kacíři, máme to v DNA.

Zrušte veškeré nástroje cenzury a nechte lidi, ať se vyžvaní, vynadávají a vyargumentují, je to osvěžení mozku. Včetně těch urážek a projevů nenávisti. Na ty přece máme dostačující zákony o nabádání k vraždě, schvalování terorismu, a ochraně osobnosti. A nevím jak vy, ale já chci vědět, kdo mě nenávidí, abych se podle toho mohl zavčas zařít.

Tvář flotily Greta kryje teroristy. Kdo skutečně stojí za plavbami do Gazy

Dagmar Langová iDnes 23-9,2025

Mělo to být největší gesto na podporu Palestinců a proti Izraeli. Tváří flotily několika desítek lodí, které údajně s humanitární pomocí plují do Gazy, se stala švédská aktivistka Greta Thunbergová, která se teď spíše než za zelenou planetu pere za Palestinu. Flotila malých lodí je zhruba v půlce cesty – a ukazuje se, že demonstrační plavba není tak nevinná, jak se Thunbergová tváří.

Prvním odhalením, které na akci vrhá stín, je fakt, že v čele flotily jsou lidé napojení na teroristický Hamás a Palestinský islámský džihád. Izraelci předložili fotografie a jiné důkazy, jak se tito lidé scházeli s teroristickými lídry a byli v podpoře terorismu aktivní. Byl to právě Hamás, kdo strašným masakrem izraelských civilistů 7. října 2023 válku vyvolal.

Elegantní řidič si veze svůj poslední úlovek temnou nocí na chatu. Někde v polovině zjistí, že nezbytně musí zastavit. Vybere tedy tmavý úsek silnice, přesune se za auto a úspěšně řeší svůj problém. Vzápětí se z lodyh v příkopě vynoří fousatá hlava začne na něj sprostě řvát. Elegán se zoufale omlouvá a prosí, aby obyvatel příkopu zmírnil svoje formulace:

*„...já mám ve voze dámu...“
„A ty myslíš, ty idiote, že já jsem tady s ježkem??“
zuří fousáč.*

Vědci zjistili, že lidé, kteří chodí pozdě, mají daleko lepší náladu, než ti, kteří na ně čekají.

Povídka o jízdence.

Martina Jiříkovská

"Dobrý den, Vaši jízdenku prosím."

zastavil se průvodčí před slečnou kolem sedmadvaceti, která měla silné, velké brýle a byla viditelně velmi nervózní.

"Tady."

podala mu vytištěný arch papíru

"Já jsem si poprvé kupovala jízdenku elektronicky a bylo to strašně složité, ale snad jsem udělala vše správně." vychrlila překotně "Jedu do Prahy." doplnila.

"Tak se na to podíváme." posunul si průvodčí půlměsíkové brýle.

"Praha. No výborně, vidíte jak jste šikovná, jízdenka je v pořádku, je platná."

"Och, to jsem si oddechla." uvolnila se slečna "Já tam musela zaklikat tolik věcí, bylo to tak strašně složité tu jízdenku objednat..."

"No vidíte a podařilo se, hned příští týden můžete vyrazit."

"Cože?" vyhekla slečna.

"No, jízdenka je na příští týden." vysvětloval trpělivě.

Dáma přes uličku si zakryla dlaní ústa.

"Cože?!" povyskočila, až se jí posunuly brýle.

"Ale-ale-ale já příští týden nikam nejedu!"

"Ale jedete, tady to vidím na jízdence. A ne sama, ještě tu máte jízdenku pro pejska."

"Jenže já žádného psa nemám!"

"To vůbec nevádí, ještě máte přeci celý týden si nějakého vybrat." řekl pan průvodčí laskavě.

Kluk o řadu dál se prudce otočil a tlumeně vyprskl smíchy.

"Proboha, já si budu muset koupit psa a to mi brácha mi pořád předpovídal, že skončím se třema kočkama..." vzlykala afektovaně slečna.

Kluk o řadu dál se zakousl do opěrky hlavy.

"A také dvě děti byste si měla pořídit." poklepal průvodčí na papír. "Jedno do šesti let a jedno o mezi šestým a devátým rokem. pohlaví si můžete vybrat."

Dva pánové za slečnou začali na sedadlech poskakovat, jeden divoce smrkal, druhý se dával.

"Panenko Podsrpenská, ale já žádné nemám!" kvíkla slečna.

"Budete mít rušný týden." pokýval hlavou průvodčí. "Já bych s vlastními dětmi ani nezačínal, já bych hledal už něco hotového, protože i to do šesti let se dá za týden těžko stihnout, natož to starší. To máte: počít, odrodit, vychovat..." vypočítával zcela vážně na prstech.

Dáma naproti sevřela stehna, jako by se právě připočůrala.

"Co jsem to udělala? Co jsem to udělala?" opakovala slečna strhaně.

"Neberte si to tak." řekl průvodčí konejšivě "To se může stát každému, teď je hlavní, aby se všichni do té cesty naučili na kole, ať ty čtyři kola netaháte zbytečně."

"COŽE??" zasípěla slečna a strhla si brýle.

Kluk o o řadu dál už opěrku téměř sežral.

"No máte tu čtyři kola, tak předpokládám, že budou jezdit všichni." podíval se na slečnu zkoumavě. "Včetně toho psa." přidal ještě pomalu, aby to dokázala vstřebat.

"Bože můj, bože můj, já jsem koupila jízdenku pro dvě děti a psa a kola..."

"Já bych zkusil cirkus, tam mívají i medvědy, co jezdí na kole." poradil pan průvodčí vážně, za celou dobu se ani nepousmál.

Dva pánové za slečnou pomalu ztráceli vědomí, jeden měl narvaný kapesník v puse a druhý měl zvrácenou hlavu a cosi kloktal. Oba byli rudí a slzeli.

"Tak a teď asi budete potřebovat jízdenku na tento vlak, nemýlím-li se?"

Slečna bezhlesně přikývla a jen si držela hlavu v dlaních. Pan průvodčí jí to napočítal, vytiskl jízdenku a vzal si peníze.

Spolucestující začali postupně přicházet k vědomí.

"Tak šťastnou cestu do Varšavy." zasalutoval a rozloučil se.

"Cože?! Tenhle vlak jede do Varšavy?" vykřikla slečna.

"Ne, to jen vy. Víte? Příští týden. Se dvěma dětmi a psem na kole."

"Já to koupila do Varšavy?!" zděsila se slečna a kolem, jako by explodovala bomba.

"Příští týden tam určitě bude moc hezky." pokýval hlavou pan průvodčí a odešel.

Vyčerpaná slečna vzala telefon, zmáčkla ho a po chvíli řekla: "Mami? Potřebuju do příštího týdne mít dvě děti a psa, co umí na kole... To bys nevěřila, co jsem koupila za jízdenku a mě bylo divný, o kolik je to přes internet dražší... Už jsi někdy byla ve Varšavě?"

Kolik berou čeští herci a herečky

Petr Vysloužil 2025

Český herec rozhodně není synonymem k pohádkovému životu – alespoň ne vždy. Záleží totiž na tom, zda se živí na divadelních prknech, před kamerou v nekonečném seriálu, nebo se navíc otre o reklamu, moderování a jiné výdělečné aktivity. A rozdíly v honorářích jsou často propastné. Jak tedy dnes vypadá finanční realita herců v Česku? Podívali jsme se do konkrétních čísel, která se dají veřejně dohledat.

Televizní seriály: Zlatý důl pro vyvolené

Nejvíce peněz v českém showbiznyse stále proudí do nekonečných seriálů. Hvězdy jako Eva Burešová nebo Marek Lambora si dle deníků Aha! a Blesk při natáčení Slunečné přišly až na 16 000 Kč za natáčecí den, což znamenalo měsíční výdělek kolem 192 tisíc korun.

Na podobné cifry si ale nesáhne každý. Jaroslava Obermaierová, dlouholetá tvář seriálu Ulice, pobírá kolem 9 000 Kč za den a zatímco dříve měla až šest natáčecích dní, aktuálně jsou to sotva dva. To ale nebránilo tomu, aby si za 18 let účinkování přišla na více než 10 milionů korun, pouze za Ulici.

Nejvíce si podle dostupných údajů vydělala zesnulá Hana Maciuchová – podle Blesku inkasovala až 20 000 Kč za jeden natáčecí den. Vedlejší role nebo dětské postavy se však musí spokojit se zlomkem – nejčastěji 3 000 až 5 000 Kč za den, a to i přes dvanáctihodinové směny.

Nedávno také svým výrokem pobouřila veřejnost Aneta Krejčíková, dle jejích slov bere 150 tisíc měsíčně, ale prý nemá s dětmi kde bydlet.

Filmy: Méně práce, méně peněz

Zatímco seriály sypou hercům pravidelný měsíční příjem, filmové role přinášejí spíš jednorázový výdělek – a ten se odvíjí od počtu natáčecích dní. U prestižních herců jako Karel Roden nebo Ivan Trojan se honorář pohybuje kolem 20–25 tisíc Kč za den. Pokud jde o hlavní roli v celovečéráku s

dvaceti dny natáčení, výsledkem je výdělek ve stovkách tisíc.

Většina filmů ale takové možnosti nemá – rozpočty jsou omezené a natáčecí doba krátká. Nad 30 000 Kč za den se herec podle iDNES.cz dostane jen výjimečně. A tak i slavná komedie S tebou mě baví svět z roku 1982 přinesla Pavlu Novému pouze 7 500 Kčs a výbavu na lyže – jak uvedl Deník.cz.

I dnes je běžné, že filmové herectví českého stříhu se nedokáže vyrovnat ani lepším platům v televizi, natožpak zahraničním štedrým produkcím. Pro mnohé je tak film spíše srdeční záležitostí nebo vstupenkou do většího světa, než cestou k zajištěnému životu.

Divadlo: Láska, která vás neuživí

Divadelní herectví v Česku je rovněž srdcová záležitost, ale finančně připomíná spíš životní styl mnicha než celebrity. Průměrný plat v krajských divadlech se pohybuje mezi 24 až 30 tisíci korun hrubého, jak uvedl ředitel Slezského divadla v Opavě pro magazín Dotyk. V Národním divadle se sice herci většinou dostanou „přes třicet tisíc“, ale ani to nestačí na běžné náklady života v Praze. Herec Filip Rajmont, známý i ze seriálu Ulice, glosoval realitu slovy, že jeho plat v ND je nižší než nástupní mzda pokladní v supermarketu.

Veronika Žilková před lety otevřeně přiznala, že ve Vinohradském divadle měla 18 000 Kč hrubého měsíčně. David Matásek si jako přední člen činohry v Národním divadle připadal „jako asistentka v PR agentuře po zkušební době“, a to po padesáti letech kariéry.

Mnozí herci proto hrají na volné noze a berou honorář za jednotlivá představení. U komerčních muzikálů se částky pohybují kolem 4 500 až 5 000 Kč za představení – například Jaroslava Obermaierová hrála v Divadle Broadway zhruba 8x měsíčně a přišla si na 36 000 Kč. Jenže zkoušky, které mohou trvat i měsíce, se neproplácejí vůbec, takže hodinovka vyznívá dost trpce.

Vedlejšáky: Dabing, reklamy a moderování

Aby herci uživilí rodinu, přibírají i další role – a nemluvíme teď o těch filmových. Dabing je sice tradičně náročný, ale výdělek je spíš symbolický. Legendární dabér Jiří Krampol vzpomínal, že za celý film v 80. letech dostal 2 760 Kčs. Dnes se podle CNN Prima News běžný dabingový směnový honorář (4 hodiny práce) pohybuje mezi 1 500 až 3 000 Kč, u hlavních rolí ve velkých produkcích se lze dostat výš, ale to se týká jen hrstky známých jmen.

Opravdové peníze se točí v reklamách. Herci si je pečlivě hlídají, konkrétní částky se nezveřejňují, ale podle Forbesu může top celebrita za jednu kampaň získat i nižší jednotky milionů korun. Aleš Háma například v nadsázce uvedl, že za rozhlasový spot dostal „deputát v pytlích brambor“, což naznačuje, že i když si nestěžuje, ví, že výplatnice zůstává v šuplíku.

Pak je tu ještě moderování. Rekordman Leoš Mareš si za hodinové vystoupení během Dne Zlínského kraje naúčtoval 484 000 Kč – jak potvrdil Zlínský deník v dubnu 2024. A pak ten honorář velkoryse věnoval na dobročinné účely. Eva Burešová, jako zpívající herečka, si zase účtovala za pěvecký blok na městské slavnosti běžně kolem 120 000 Kč. Zkrátka – kdo má jméno, ten má šanci. Ostatní si musí vystačit s tím, co zbyde.

Povídání o psech a psohlavcích...

Ross Hedvicek

Seděl jsem nedávno v restauraci s Tonym. Tony je něco jako prakticky psycholog a motivační řečník. Živí se tím docela dobře. Právě skončil přednášku. Dál si caesar salad, mashed yams a grilled swordfish. Já jsem měl insalata gargana a lasagna bolognese. Restaurace se jmenovala Macaroni Grill, tady na Tamiami Trail.

"No povídej napřed ty," vycenil na mne ten jeho strašný chrup, který mu závidí všechny koně v Kentucky. "Já jsem úplně umluveny. Jak jsi se měl v Česku? Už je to tam lepší? Už se dali dohromady?"

"Nevypadá to tak. Spiš je to horší než to bylo," informoval jsem. "V tom devadesátém pátém to ještě vypadalo tak nejisté, že se to možná zlepší, že ještě neví jak by vlastně ta demokracie a kapitalismus měly správně fungovat. Ovšem teď už je jasné, že je to výprava úplně opačným směrem. Všichni tam kradou a lžou, podvádí a zpronevěřují. A s drzým ksichtem si ještě myslí, že jsou nejchytřejší na světě, že jsou něco jako Švýcarsko blízkého a středního Východu a jen oni sami ví nejlépe, jak se všechno má správně dělat. Mají ohromný pocit nadřazenosti vůči Polákům, Slovákům, Rumunům atd, ale pocit méněcennosti především vůči Němcům a pak si to kompenzují obzvláště na Ukrajincích, přičemž Češi jsou sami potomci stepních Slovanu. Když na ne někdo vybafne, tak nasadí švejkovsky ksichty a lížou mu boty. Když odejde, nebo i když se jen otočí, tak za ním plivají, ale tak aby to on neviděl. Všude je ta historická předposranost, která způsobila, že za vlády těch minulých komunistů Češi sami ubližovali vlastním lidem jese víc, než to vyžadovala Moskva.

Ameriku nenávidí snad 99% obyvatelstva, určitě větší procento než v Iráku, ty neuvěřitelně proti-americké kydy v těch jejich růžových novinách to se nedá ani číst, to je úplná řecká tragédie, jen sednout si a plakát! - ale všichni by sem chtěli jezdit - nejlépe načerno si nějak přivydělat. Na to, že právě bylo padesáté výročí proti komunistického povstání v Plzni si nikdo v novinách ani nevzpomel - ale o tom, jak zlí američtí vojáci vraždí v Iráku těhotné irácké maminky střelami z raketometů, to je tam na prvních stranách!

Nemají rádi emigranty, protože emigranti se měli celé ty roky dobře někde na západě, a tím vlastně podle nich emigranti a exulanti "zradili" - tím že se měli lépe a teď jezdí zpátky do Česka a chtěli by vrátit jejich původní, komunisty zabavené majetky a jak oni k tomu ti chudáci tam přijdou, co si to ukradené od komunistů koupili? Oni to sice nekoupili, ale dostávali za kolaboraci s komunisty, ale to už si jako nikdo nepamatuje. Na nepamatování jsou velmistři, s oblibou říkají "žijeme v současnosti" - přičemž nikdy neslyšeli co řekl George Santayana "Kdo zapomíná na minulost, bude si ji muset zopakovat".

To zlodějství je v nich úplně zabudované jako math-coprocessor v Intel chipu, ta snaha někoho ošidit či prechcat je úplně patologická, to je jako podmíněný reflex u Pavlovových psů! Jsou to notoričtí lháři a lžou že zvyku i když to není ani trochu nutné, jsou to dokonalí zavislaci na lhaní bez něhož nemohou žít. Všichni tam jen počítají, že za pár let půjdou do důchodu a budou pobírat peníze od státu - zadarmo! Oni úplně blahem slintají při té představě, že budou brát peníze a nebudou muset nic dělat! Řekneš "důchod" a vidíš jak jim gryndy tečou po bradách! Tito psohlavci

mají naprogramováno v jejich psích hlavách jen pár jednoduchouckých pravidel: 1. Kdo nekrade, okrádá sám sebe a svoji rodinu. 2. Máme to už za pár (do důchodu; to je co mají v psích hlavách od 40 let, a někdy i dříve). Ti mají ten komunismus tak zažraný v duších, že to asi těžko půjde dostat ven, jak je to tam zakotvené."

"To je ono", pravil Tony, "zakotvené - kotva je to klíčové slovo. U Pavlovových psů to bylo tak, že Pavlov zazvonil na zvonek, když jim nesl žrádlo a ten zvonek se stal tou kotvou, tím signálem - že pak už psi slintali při každém zvonění, i bez žrádla."

Otázka byla jasná: "No a když je ten podmíněný reflex tak dobře v těch psech zakotveny - jak tu kotvu pak vytáhneš - je možné dobře zažitý reflex nějak přebít nebo přetransformovat nebo přeměnit v jiný?"

"No jistě - musíš na místě toho starého reflexů vytvořit nový tým, že vytvoříš nějakou novou kotvu. A tu vytvoříš zase nějakým silným efektem, který si ten pes - nebo ti lidé - budou dlouho pamatovat a bude to u nich stálým startovacím mechanismem určitého chování."

"Například?"

"No základní situace je, že pes uslyší zvonek a začne slintat, protože ví, že dostane žrádlo. To je jednoduché jako trojčlenka v matematice. Akce a reakce. Ovšem v okamžiku, kdy je podmíněný reflex zakotven, pak už ten pes slintá, i když žrádlo není v dohledu."

"Ano!" - souhlasil jsem. "Úplně jako Češi! Ti vidí, že Klaus je prezidentem, tak úplně slintají blahem, protože vědí, že pokračuje doba, kdy se bude dál beztestně krást, dál se bude privatizovat, dál půjčovat peníze z bank s úmyslem je nikdy nevrátit a koupit si za to hotely na Kanárech, přičemž zloději ví, že nikdy nebudou potrestání, protože nejen že právní systém nefunguje, ale je sám zkorumpovaný jak zrezavělá pumpa na typické české vší. Ale všem to tak vyhovuje a nikdo s tím nehodlá nic dělat. Nejvíce to vyhovuje zákonodárcům, kteří si buď sami nebo přes jejich rodinné příslušníky a příslušnice a přes známé a známé jejich známých přikrádají ke svým královským platům, které si sami přiklepli a demagograticko-egokraticky schválili.

A protože podmíněný reflex je zakotven, tak slintají pořád, i když už je všechno rozkradeno a není z čeho dál krást... Napřed okradli šlechtu, pak udávali židy Němcům aby se zmocnili jejich bytu a majetku. A těm nepatrně málo židům co přežili Auschwitz, Bergen-Belsen atp, a vrátili se do CSR řekli : 'My už nevíme, kde jsou ty vaše osobní cennosti, které jste si u nás uschovali než jste šli do koncentráku'. A o nemovitosti okrádají židy dodnes, když úředně říkají 'My vám nebudeme nic vracet, neboť my jsme vám nic nezabavili.' Židovské majetky byly totiž zkonfiskovaný nacisty a CSR zkonfiskovala majetky téměř všech Němců, včetně nenacistu, a nemá tedy podle ČeskoZlodejske perverzní tj zvrácené psohlavske "logiky" co vracet židům, no ne ?

Pak okradli 3 milióny sudetských Němců, tj. jednu třetinu obyvatelstva tehdejší CSR, pak kapitalisty, pak okradli kdejakého tehdejšího holiče a ševce a zemědělce, pak okradli kdekoho měnovou reformou 1953, pak okrádali emigranty a exulanty, a pak Velký Transformátor + Velký Vašek zorganizovali největší PIRATIZACI v moderních poválečných dějinách, a kradou dál a dál a dál bez konce. A obyčejní lidé stejně jako ten blbej pes si nakonec ani nevšimnou, že se vlastně ani nenažrali, jen jsou čelí poslintani, mají pořád hlad a bolí je ocas, od neustálého vrtění!"

"Správně" - pravil můj psychologický guru - "a řešení této situace s reflexem, který už je k ničemu, je právě nahrazení starého reflexů novým, což je spojeno s novým zakotvením toho nového reflexů!"

"A jak ho zakotvíš?"

"U psa jednoduše. V okamžiku, kdy začne zbytečně slintat, tak psa jemně potáhni za obojek, děj mu jemnou facku za ucho, jemně mu stiskni čumák a nebo ho zase jen jemně placni po čumáku. Vše velice jemně - bez toho, že by psovi byla způsobena bolest. To zruší starou kotvu a pak můžeš vytvořit novou s novým reflexem."

"A co u lidí? Jak to tam funguje?" - začínal jsem mít temnou předtuchu.

"U lidí je to úplně stejně - jen to někdy musí být důraznější - obzvláště když jde o celé národy. Podívej se do dějin. Japonci měli podmíněný reflex jako národ, když znásilnili a vyvraždili Mandzursko a Nanking. Tři sta tisíc mrtvých. Zakotvení tohoto reflexů bylo zrušeno bombami na Hirošimu a Nagasaki - a najednou byli normální!"

"Takže myslíš, že když Češi zavraždili akorát 50 tisíc sudetských Němců a tisíce Čechů a Slováků v komunistických koncentracích a jáchymovských dolech (dodnes na to tam umírají) a pak už jen kradli, kradli a zase kradli, že bude možno ten jejich podmíněný reflex zrušit třeba pomocí B52-ek nebo B2-ek, nebo třeba jen tím lepancem po čumáku a nebo plácnutím přes držku? Bude nutno použít B-52ky z Diego Garcia nebo B2ky z Missouri, aby z Česka udělali parkoviště pro BRD, pro Poláky (ti aspoň bojovali hrdinně u Monte Casino, jejich Solidarnosc zbourala komunismus, zatímco Češi skončili s komunizmem až po odstoupení Todora Zivkova, tedy až po Bulharech), Rumuny (ti se nezúčastnili invaze v 1968, zatímco Češi obsadili sami sebe) a Slováky (ti v roce 1948 volili méně komunistů než Češi)? Nebo bude škubnutí za obojek, lepnutí po čumáku či plácnutí přes držku stačit?"

"No doufejme, doufejme!" - zasmál se Tony.

"Zavezeš mne teď na letiště, jo?"

„Jistě“

NOVÁ NEMOC: Posedlost z Israele

Tomáš Vodvářka 23.9.2025

Velká Británie, Kanada, Austrálie a jistě časem i řada dalších se přidá k uznání státu Palestina. Není sice jasné, kde v okamžiku tohoto aktu se stát nachází, ale zdá se, že to nevadí, jde o prázdnou proklamaci, která má za úkol a/ uklidnit a nejspíše si i naklonit muslimské enklávy v uvedených zemích b/ nepřímou obvinění stát Israel, že v tuto chvíli provádí vojenskou akci v pásmu Gaza. Zopakujme si pro osvěžení základní fakta. Dne 7. října 2023 vnikla na území svrchovaného státu Israel početná skupina ozbrojenců a to s jediným zadáním. Pováražit všechno, co se hýbe. Nešťastnou shodou okolností to bylo v době hudebního festivalu, kde byly stovky či tisíce mladých, kteří se přišli bavit. Tito humanoidé vraždili celé rodiny, upalovali je zaživa, stínali jim hlavy, bylo prokázáno hromadné znásilňování žen. Toto je definice genocidy a nic jiného. Není salonfahig to tak nyní nazývat, média i světové agentury cudně mlčí.

Hamás je ten, který provádí to nejhorší, co si lze v lidské mysli představit. Má základny ve školách, nemocnicích. Šest zavražděných rukojmích bylo nalezeno v tunelu, který měl vchod v dětském pokojíčku. /Eylon Levi, bývalý mluvčí premiéra státu Israel/.

Kdo byl Generál Jerry Packard?

Petr Náhlík - Vokoun

Při těžbě dřeva byl 17. února 2014 poničen brdský camp Zlaté dno. Ti co camp zničili, asi nikdy neslyšeli, že mohly na tomto campu připomínají trampy padlé za naši svobodu ve II. světové válce. Na stránkách Dějin trampingu od Boba Hurikána se dočtete, že camp Zlaté dno byl založen na jaře roku 1929. Jeho zakladateli bylo několik kamarádů z legendární Brdské zimní brigády. Tento nádherný camp byl opravdu dobře ukryt v tehdejší brdské divočině. Co ale dnes víme o jeho zakladatelích? Rád bych připomněl alespoň jednoho z nich.

Jerry Packard – se narodil 12.1. 1909 pod jménem Jaroslav Krsek v Mostaru v Hercegovině, v rodině českého důstojníka rakousko - uherské armády. Tehdy se Rakousko - Uhersko, do něhož patřily i Čechy, Morava a Slezsko, rozprostíralo od Krkonoš až po Středozevní moře, od Bodamského jezera až po Podkarpatskou Rus. Státní zaměstnanci, tedy i armádní důstojníci, byli často překládáni, proto Packard se svoji o rok mladší sestrou Vlastimilou začali chodit do školy až ve Vídni.

Po skončení I. světové války žil Jerry Packard již v Čechách – u dědečka a babičky Krskových ve Vamberku. Teprve později celá rodina Krskova žila pohromadě v Praze. Rodiče ho zapsali do gymnázia, kde sice dobře prospíval, avšak dle profesorského sboru byl poněkud „rozpuštělý“ žákem, a proto jej rodiče ve II. třídě gymnázia odhlásili. Již jako kluk miloval dobrodružství a hlavně literaturu s příběhy z Divokého západu či Dalekého severu. Mezi jeho nejoblíbenější autory patřil Bret Harte, Jack London a Zane Grey. Možná i proto se začal po odchodu z gymnázia učit knihařem. Nastoupil do známého pražského nakladatelství Sfinx Bohumila Jandy, kde se vyučil knihkupeckým účetním.

Tam se skamarádil s o dva roky starším učněm – Bohuslavem Čepelákem – Irčanem. Tehdy Jerry Packard, zřejmě pod vlivem Irčana, podlehł volání modravých dálek a kouzlu táborových ohňů a krásám přírody. Od roku 1925 začal jezdit s Bohoušem Vosáhlem a Slávou Soukupem na Okoř, do Svatojánských proudů i jiných campů na Velkou řeku (Vltavu) a na Zlatou řeku (Sázavu). Později tábořil s Jiřím Šiškou U dvou bambitek na ve Strnadech naproti Jarovské pláni. Jen krátce osadničel na Zlaté řece v osadě Dakota, kde poznal i rub osadnického života. Když poznal dalšího trampa, elektromontéra Vladimíra Střelce – Old Jacka Hobarta raději se spolu s ním vrátil k malým ohníčkům a skrytým campům na Brdech. S ním a dalšími ostrými hochy – pistolníky a zároveň všestrannými sportovci vytvořil v roce 1929 osadu Hobart camp, která tábořila v Libřickém údolí Librajdě, v povodí Vltavy a Sázavy, kde pěstovala nejružnější druhy sportu – především střelbu, box a plavání. Základním rysem Hobart Campu bylo, že tito trampové nebyli chataři, ale „ohníkáři.“ Šerifem byl Old Jack Hobart, deputy šerifem Jerry Packard, dále byly jejich zakladateli Allan, Tony Vocílek, František Semecký a Eda Hurrican, později jejich řady rozšířili další kamarádi, ale to už Hobart camp přenesl své aktivity na Brdy.

Na Brdy v té době přišel i Ladislav Brožek – Bill Broches z Dickey Clubu ve společnosti Karla Lavanta – Biče nebo Lashe, Joeho a Laddy Ramsea. Později Broches založili společně s Eddy Fořtem Dickey Club Trio, kde s nimi zpíval i

Karel Lavante – Lash a později přibyl i kytarista František Macháček – Machajzl.

znik Brdské zimní armády popisuje v Dějinách trampingu Bob Hurikán takto: „...na palouku, nedaleko Bílé skály neboli El Passa tábořival Bill Broches se svou partou Dickey clubem... Zde se o velikonocích roku 1928 setkala slavná tlupa trampů; Rudla Brandejs (Rudý Brandy – Zlaté údolí), Slimák, Pavinuc (Song Club), Malý Lash, Packard a parta skautů táborníků, aby u ohňů prožili drsnou, ale krásnou měsíční noc; takovou, jakých je málo... &n bsp; V Packardově hlavě uzrával nápad, který uskutečnil na podzim roku 1928, po odchodu Hobartovy tlupy na vojnu. Založil Brdskou zimní armádu.“

Jerry Packard, zřejmě inspirován románem Jacka Londona Cesta (česky vyšla v letech 1922 a 1923), ve kterém je popsáno tažení „armád“ nezaměstnaných na hlavní město USA Washington v roce 1894, převzal přezdívku jednoho z popisovaných vůdců nezaměstnaných Charlese Kellyho – Generál Kelly. Dík svým organizátorským schopnostem dal dohromady velkou partu trampů z mnoha osad a ta si dala název Brdská zimní armáda a prochodila Brdské hřebeny křížem krážem za každého počasí. Na svých toulkách nevynechala ani hospody, a tak si posléze vysloužila název Brdská ; pivní brigáda. Zakládající členové Brdské zimní armády (Packard, Fox, Davy, Swenny Krupička, Tuďar a Pataschon) na sklonku 20. let dokázali v přírodě přežít i ty nejkrutější povětrnostní podmínky. Potvrdil to jejich slavný přechod Brd v kruté zimě roku 1929, kdy teploty klesly na minus třicet.

Irčan zavzpomínal i v roce 1967 v trampském Campu č. 9 - 10: „...čirou náhodou jsme při příjezdu okupantů stáli vedle sebe na Příkopech. Packard byl potom mezi prvními, kteří šli do ilegální práce. Jakou důležitost přikládalo gestapo právě jemu, dokazuje, že si pro něho přijelo ven, do lesa, a nečekalo, až se v neděli večer vrátí. Generál Packard neklamal. Mlčel. Svým mlčením zachránil desítky kamarádů, které by jinak čekal stejný osud ...“

V roce 1940 se Jerryemu Packardovi narodila dcera Eva, která bohužel svého otce mnoho nepoznala. V červenci 1942 byl Packard zatčen gestapem ve Volyni na Šumavě. Byl uvězněn v Praze na Pankráci a odtud dopraven do koncentračního tábora v Osvětimi. Tam byl začátkem roku 1943 stižen prudkým zápallem plic a místo ošetření byl dozorci polit studenou vodou. Zemřel ve vysokých horečkách 20. února 1943.

Obdobný osud stihl i jeho kamaráda Ladislava Brožka zvaného Bill Broches. „Pozdravuj moje lesy, moje milá, a všechny kamarády trampy, všem posílám kus svého srdce, měl jsem je tak rád. Schází mi moje kytara a naše písně, Tvoje dlaň a můj malý ... Buďte stateční a nikdy nezapomínejte na svoji cestu mužů, svoji čest, boj za vlast je to nejpřednější, nikdy ji nezradíte.“ napsal Bill Broches své ženě Pavle Brožkové - Saxoně několik hodin před svou popravou dne 11. 1. 1943 ve věznici Plötzensee u Berlína

Camp Zlaté dno se stal po druhé světové válce dějištěm tryzen pořádaných na počest trampů padlých v boji proti fašismu a za svobodu a lidská práva v letech 1936 – 1945. Každoročně trampové vzpomínají na své hrdiny, bojovníky proti nacismu – Jaroslava Krsku – Generála Jerryho Packarda, Ladislava Brožka – Billa Brochese, Josefa Honzla a mnoho dalších kamarádů.

„Smutečky“ se konají na památku smrti Jerryho

Packarda vždy o víkendu, který je nejbliž 20. únoru.

Vice na <https://www.trampsky-magazin.cz/blog/kdo-by-general-jerry-packard-214.html>

Interhelpo,

rudý sen, který skončil špatně. Příběh komuny Čechoslováků v Sovětském svazu

Jaromír Marek

Slibovali jim ráj, zemi granátových jablek a horských jezer. Život, ve kterém budou pány svého osudu. Dostali pustou step, vězení a popravčí čty. Tak by mohla ve zkratce znít historie dělnické komuny Interhelpo.

Vystěhovaleckého projektu, který před sto lety přivedl do Sovětského svazu přes tisícovku Čechoslováků. Jejich příběh sepsal zpravodaj Českého rozhlasu Jaromír Marek.

V roce 1923 se do Československa vrátil komunist Rudolf Mareček. Válku prožil v sovětské střední Asii a domů odjel, aby tam zakládal dělnická družstva. Sovětská moc potřebovala kvalifikované pracovníky i jejich peníze.

Lidé prodávali majetek a společně nakupovali stroje a výrobní zařízení. Když po měsíc trvající cestě dorazili komunardi do Kyrgyzie, ocitli se v pusté stepi.

„Zdalo se, že vlak zastavil uprostřed ničeho. Nebyla tam ani staniční budova, jen několik nízkých chatrčí a okolo holá step. Později jsem často opakovat čísi sklíčený komentář: Tak tady jsme na konci světa,“ popsal příjezd Alexander Dubček.

První muž pražského jara byl mezi dětmi, které jejich rodiče odvezli do Sovětského svazu. Malý Šaňa měl štěstí, přežil. Třicet dalších dětí vystěhovalců zabily během prvních měsíců nemoci a nezdravé podnebí.

Budovatelskými úspěchy k perzekucím

Usilovnou prací a nasazením se Čechoslovákům časem podařilo zajistit důstojný život: slušné bydlení i práci. Čím lépe se jim dařilo, tím víc sovětské úřady oklešťovaly jejich samostatnost.

Nakonec dostali na vybranou: Buď přijmou sovětské občanství, nebo musí jít. SSSR opustila i rodina Alexandra Dubčeka. Kdo zůstal, nebyl si jistý životem.

V této atmosféře se odehrálo i zestátnění výrobních závodů, které musela formálně schválit schůze připomínající absurdní divadlo. „Musíme být hrdí na to, že jsme takové závody vybudovali a že je můžeme předat vládě. Máme též vybudovanou a dobře vybavenou nábytkářskou výrobu. Navrhují, aby se i tato továrna předala státu,“ zaznamenal zápis schůze vystoupení družstevníka Františka Bedřicha.

Velká vlastenecká čistka

Začátek druhé světové války přinesl nové represe. Komunardi z Interhelpa končili před popravčími četami, jiní v pracovních lágrech. Těm šťastnějším se podařilo narukovat do 1. československé brigády a probojovat se s ní do staré vlasti a zůstat tam.

Dnes žijí v Kyrgyzstánu na tři stovky potomků někdejších vystěhovalců. O návratu do České republiky jen sní.

„Naši otcové a dědové nás často prosili o odpuštění, že nás zavezli až na konec světa. Pozdě litovali, že se zmýlili,“ hodnotí mnozí.

Všechno je jinak *Byla to zlá doba Protektorátu, jak pro koho.....*

Jiří Fuchs

Když jsem v 90. letech četl memoáry slavného herce Svatopluka Beneše, byl jsem chvíli v šoku... On napsal : "My, stav herecký, jsme si nikdy nežili tak skvěle, jako za Protektorátu Böhmen und Mähren. Na Barrandov za námi chodili Němci z wehrmachtu i od SS a milovali nás, doslova jsme si žili v luxusu, jako nikdy před tím a nikdy poté." Konec citace z knihy. Co mne první napadlo?

Karel Hašler. Totiž, že Svatopluka Beneše vůbec nezajímal on, ale ani 360.000 dalších umučených. Leč pozor....

Když rodiče stavěli chatu, vozil jsem v 70. letech na stavbu jejich Trabantem řemeslníky všech oborů, tak tehdy chaty vznikaly.

A šok číslo 2. Ti dělníci mi vyprávěli, jak se jim za Protektorátu žilo dobře, naopak první republika byla hrozná bída. Měli hlad, Hitler je nasýtil. Bylo to proti mým dosavadním informacím z rodiny, ze školy, od příbuzných, v rozporu.

Herec Svatopluk Beneš byl vrcholem mého šoku, ale zase jsem mu vděčen, že se neobával napsat tu "svoji" pravdu. My totiž vše hodnotíme podle toho, jak se nám daří. Svatopluku Benešovi byl nějaký Hašler zcela ukradený. A mnozí další. Neb jemu se žilo skvěle. Jako nikdy před tím a nikdy poté, zopakují pointu.

Jindřich Rybníček

Byla to zlá doba Protektorátu, jak pro koho.

Rodiče zažili obě války světové, když přišla řeč na okupaci německou říkali ;

Když lidé do Němců neryli, plnili příkazy bez odmluv, žilo se lidem dobře.

Bylo hodně udavačů kteří se chtěli zavděčit, naštěstí byli i lidé kteří zasáhli včas pokud se dopis, většinou anonymní, dostal do ruky rozumnému člověku.

V době Heydrichiády napsal soused, podle písma to starosta zjistil, že ti a ti lidé přechovávají zbraně, četník který měl za úkol předat udání gestapu, dopis zadržel a zničil.

Až po válce vyšlo najevo proč byl dopis napsán, chlapi v hospodě něco prý řekli na adresu manželky.

Nebýt zásahu dvou lidí, kteří riskovali a risk vyšel mohla vesnice kde jsem se narodil, skončit jako Lidice a řada dalších vesnic protektorátu.

Farář J. B. se zmínil dlouho po válce o těchto skutečnostech, nejmenoval účastníka, udavače, přesto si všichni domysleli kdo to byl.

Co se filmů týče natočených za protektorátu, německé titulky na začátku filmu, mám vyhraněný pohled i rozporuplný zároveň.

Lidé umírali na frontách, válečných, utrpení a neskutečné, doma si skupina lidí žila nad poměry kolaborovala s režimem dá se říct.

Po válce nastalo zúčtování, někdy oprávněně někdy neoprávněně, tak už to bývá.

Jak by všechno a všichni dopadli, pokud by Německo válku vyhrálo, nelze ani domyslet. V srpnu 1945 jsem se narodil, banderovci řádili na Slovensku ještě v roce 1947, oficiálně byla válka ukončena, tam však ještě pokračovala.

Jiné války opět začínaly a tak je tomu dodnes.

Co mladé generace čeká, je ve hvězdách.

Drifter

Presne tak. To rodice potvrdi po kazde kdy se debatuje o Socialismu ktery nasledoval. Cesko proslo WWII valkou pomerne dobre, Risske a Protektoratni zakony at spravedlive nebo ne byly dodrzovany .. To bylo jasne i v pripade umrti Heydrichova syna v Pannenskych Brezanech, primo pred vjezdem do dolniho zámku, Heydrichovy rezidence. Nakladni vuz ktery nemel povoleni k jizde vezl mistni fotbalisty a v zatacce prejel Heydrichova syna ktery vyjel na kole z brany primo na silnici pod jedouci nakladak. Gestapo to vysetrovalo a presto ze ridic jel "na cerno" a Lina Heydrichova zadala pro nej trest smrti, byl shledan nevinnym.

Socialismus ktery nasledoval mucil, veznil a vrazdil vlastni obcany bez zakonu, vcetne tech kteri bojovali za vlast v zapadnich armadach a to vsechno v dobe miru. Tak se vlastne nic nezmenilo az na to ze nas nikdo neprisel osvobodit a trvalo to bezpravi 10x dele !

Bandera byl slozitou kontraverzni osobou o ktere vime jen to co Vitezna mocnost nam naservirovala. Bandera vyrostl v Polsku a nikdy nebyl Ukrajinsky obcan.

Clovek ktery bojoval za Ukrajinu at proti Polakum, Rusakum nebo Nemcum a jak vime tak se spojil s Cernym hakovym dablem proti Cervenemu dablovi se srpem a kladivem. Jak se rika "Nepritel meho Nepritele je muj kamarad". Jak mi Ukrajinsky starousedlik rekl, jo to se to dneska vypravi kdyz to nikdo z tech pisalku neprozil a o tom ze KGB zavraždili tisice Polaku v Katynskem lese se nemluvi, na toz o Stalinovi jako valecnem zlocinci.

Jo a pak mame Prezidenta HACHU.....tak ze ono toho bylo dost a dost, ale o dnesni generaci se nemusime obavat, oni si poradí, tak jako my a generace pred nami, jen my uz tu nebudeme.

Otmar Riedl

12. září 1914 se v Kroměříži narodil Otmar Riedl, příslušník československé zahraniční armády a příslušník výsadku Benjamin, což byl vůbec první výsadek do Protektorátu Čechy a Morava.

Jeho výsadek se velkou navigační chybou poněkud zvrtil, když místo Křečhoře na Kolínsku, byl vysazen na 460 km vzdáleném rakousko-italském pomezí nedaleko Landecku. Riedl si však zachoval duchapřítomnost a náhradní krystaly do vysílačky ukryl a poselství které měl předat odboji, skryté v malé kapsli, spolkl. Po zatčení dokázal přesvědčit četníky a následně i gestapo, že je baťovský zaměstnanec, který prchá z Jugoslávie, byl okraden, zcela bez prostředků a pokouší se dostat zpět do Protektorátu.

Firma Baťa, kde opravdu před válkou pracoval, jeho výpověď potvrdila. Riedl byl tedy za nedovolený pokus o přechod hranic odsouzen ke 2 měsícům vězení a poté byl odeslán do Kroměříže. Ještě se pokusil o kontakt s odbojem, ale dlouhá doba od jeho seskoku mu to již neumožnila.

Nastoupil tedy práci u Bati v Trhových Svinech, kde se oženil a v roce 1945 zúčastnil i květnového povstání. Poté se v Praze ihned hlásil svému bývalému veliteli, který ho již považoval za mrtvého. Otmar Riedl zemřel 10. října 1994 ve věku 80 let v Holešově.

Jak by dneska psali propalestinci o nacistech a židovské situaci.

Vydavatel:

Národně socialistická dělnická strana Německa si neskutečně vážila a váží židovských spoluobčanů.

Dokonce je označila žlutou hvězdičkou, aby je mohla lépe chránit. Je pravdou, že se vyskytli jednotlivci, kteří napadali židovské občany, ale jak správně upozorňují, byli to jednotlivci.

Během války jsme tyto naše drahé spoluobčany dokonce převezli do táborů, abychom je ochránili před spojeneckým bombardováním měst.

Bohužel mnozí i zde zahynuli, když si nesprávně naordinovali odvěšivovací přípravky nebo uklouzli ve sprchách na mýdle.

Afghánistán bez internetu

CTK 2025 10 01 - Afghánistán je druhým dnem bez internetu a mobilních služeb poté, co úřady vládnoucího islamistického hnutí Tálibán záměrně přerušily optickou síť. Úřady začaly odpojovat vysokorychlostní připojení k internetu v některých provinciích již začátkem měsíce, a to na základě příkazu vůdce hnutí Hajbatulláha Achúndzády. Krok má podle Tálibánu zabránit šíření neřestí, napsala agentura AFP.

Diplomatické zdroje agentury AFP potvrdily, že mobilní sítě jsou odpojeny

Vyhrála Kateřina Konečná

Aston 6. října 2025

Mrkajíc za zlatými obroučkami luxusních brýlí, doprovázena mrtvolným úsměvem padoucha z maskérny béčkového filmu Ondřeje Dostála, s Vidlákem v dvoumetrovém odstupu vzadu, oznámila předsedkyně komunistické strany Kateřina Konečná, že nás čeká vláda pravice s lidskou tváří. Trefila hřebíček na hlavičku. Vysmíváný koncept „catch-all party“ převálcoval politickou scénu a odsoudil všechny agentury pro vytváření veřejného mínění definitivně do směšnosti.

Babišovo ANO vyhrálo tak přesvědčivě, jak se to naposledy podařilo sociální demokracii, když slíbila zrušit poplatky ve výši jednoho dvanáctistupňového piva. Znamená ANO pravici s lidskou tváří? Co jiného zavede miliardář, navázaný na benefity volného trhu. Tihle lidé milují konání dobročinných skutků, tím spíš, když je mohou financovat ze státní kasy na dluh. Klasifikace Kateřiny Konečné tedy stoprocentně sedí. Že má pravdu může být náplast na bolest z totální a doslova historické prohry.

Ulevilo se všem, kdo se obával národní hanby, že totiž volič vrátí do sněmovny komunisty. Navíc komunisty, kteří proklamují, že invaze v roce 1968 byla naprosto v pořádku a je třeba jen litovat několika obětí dopravních nehod. Vědci už dříve zjistili, že ostalgií trpí čtyři procenty obyvatelstva. To je přijatelná hodnota pro výstřelky všeho možného druhu a lze s tím žít. Kateřina Konečná se tedy vrátí ke svému luxusnímu životu v Bruselu, kde v roli „naší Kačenky“ bude pomáhat českým podnikatelům jako průvodkyně v džungli bruselského socialismu.

UNDER ALBANESE AND WONG,
THESE ARE THE DARKEST DAYS
IN THE HISTORY OF AUSTRALIAN
FOREIGN POLICY

Piers – Akerman the Telegraph
Anthony Albanese has been backing Palestinian terrorists all his adult life so his decision to recognise a non-existent Palestinian state was no surprise.

Two years after entering federal parliament he visited Ramallah as part of a cross-party delegation sponsored by the Palestinian Liberation Organisation and met Yasser Arafat, the deeply corrupt founder of the terrorist PLO, then president of the Palestinian Authority.

The trip included visits to Egypt, Jordan, Gaza, and the West Bank, as well as Israel, but Albanese did not trouble to meet any senior Israeli politicians. As a hard-Left student activist, he only had eyes for his keffiyeh-wearing heroes and he hasn't grown up.

Using the woke leaders of the UK, France and Canada as cover, he reversed his view of a fortnight ago to pledge Australia's support for Palestinian statehood at the UN next month. Sir Kier Starmer, Emmanuel Macron and Mark Carney are pygmies on the international stage but, even in their undistinguished company, Albanese is the intellectual runt.

He claims he decided to throw his support behind the Hamas-governed Gazans after a conversation with Arafat's successor, Mahmoud Abbas. The corrupt 89-year-old was elected in 2005. He hasn't let his people hold another popular election since.

There's a famous David Low cartoon titled Rendezvous which ran in the Evening Standard on September 20, 1939, depicting Stalin and Hitler meeting after the signing of the Nazi-Soviet Pact, with Hitler saying, "The scum of the earth, I believe," and Stalin replying, "The bloody assassin of the workers, I presume."

How did Albanese and Abbas greet each other? Did Albanese say, "The most mendacious Middle Easterner, I believe," and did Abbas return the compliment, "The southern hemisphere's biggest bull artist, I presume."

To seek advice from Abbas was as ridiculous as Foreign Minister Penny Wong asking Malaysian PM Anwar Ibrahim for his thoughts on this matter last month. Malaysia is the most anti-Semitic country outside the Middle East. It does not officially recognise Israel, has been a strong supporter of the Palestinian cause and consistently opposes Israel's policies and actions.

Any comparison of Albanese's stance on Ukraine with his position on Israel shows the callow shallowness of his intellect. Just last Saturday, he said of the Ukraine, "We must remember that it is Russia and Vladimir Putin who is the aggressor here, who has breached international law, who has engaged in an illegal and immoral invasion of Ukraine, who has taken action, which has resulted in death and destruction in Ukraine."

On October 7, 2023, it was Hamas and Gazan civilians who invaded Israel in the most abhorrent, barbaric assault since medieval times, raping, torturing, murdering, taking men, women and babies hostage to torture further and, in most cases, kill them.

Albanese hangs on the promises of Abbas that things will change if the Palestinian Authority gets to run Gaza after his fantasy peace deal predicated on a rejection of all of the PA's current programs, including its pay-for-slay pensions for terrorist murderers locked in Israeli prisons, its payments to the families of suicide bombers and its hate-filled education system which indoctrinates toddlers with anti-Semitism through the use of cartoon characters, songs and dances.

This malignant schooling program is funded by UNRWA to which Wong has given tens of millions of Australian taxpayers' money.

These are the darkest days in the history of Australian foreign policy. Under Albanese and Wong, our good name in international circles has been besmirched. We're an unreliable ally to our greatest partner, the US. We lose everything when we stand with Iran, Russia, China and the wretched tinpot nations of the world. We were better than this and we must be again.

An Albanese

In 1983 Anthony Albanese was arrested by NSW Police and a Tactical response team at his Sydney University and Charged. He was arrested with one of his best mates Adam Rorris, a federal government employee and senior member of the Search Foundation (formerly The Communist Party of Australia).

The search Foundation (Communist Party of Australia) led by Albanese's mate Adam Rorris and headquarters in the political heartland of Sydney in Sussex St, were the organisers of the Palestinian supporters march across the Sydney Harbour Bridge and the Search Foundation and Adam Rorris are instrumental in Albanese pledging to recognise a Palestinian State. I will attach links to the Search Foundation (Communist Party of Australia) .This Article before and after 3 August is authored by Albanese's mate Adam Rorris who he was arrested with in 1983, and is current senior member of Communist Party of Australia and adviser to Albanese who fraudulently wrote a report into school funding for Albanese as part of scare campaign against Coalition government into education prior to 2022 election.

Quong Tart

28 July 1903, funeral procession of Quong Tart, Ashfield's most famous citizen, pictured in making its way west along Brown Street with the Ashfield railway station on the left..... There's now a memorial in Hercules Street at the back right and a very impressive headstone at Rookwood cemetery.

Quong Tart became a very successful tea and silk merchant and also opened restaurants in George, King and Pitt Streets, Sydney. The most famous was The Elite tea rooms in the QVB, which became the place to be seen for Sydney's high society and visiting VIPs including the members of the 1891 Federation Convention. His employees, mostly European Australians, greatly benefited from his enlightened attitude to working conditions. He allowed his workers holiday and sick leave with pay, as well as time off for shopping and family commitments. His charitable donations benefited every section of society.

Quong Tart was an excellent cricketer and great all-round sportsman. He also had a passion for Robbie Burns and wore a kilt and played the bagpipes. He often performed at social gatherings, playing the pipes and reciting Burns.

Quong Tart was recognised and honoured with high distinctions granted from the Chinese Imperial Court in Beijing for his extensive work with the Chinese communities in Australia.

In 1902 he was savagely attacked by an intruder in his Queen Victoria Markets office. He never fully recovered and died of pleurisy at his Ashfield home in 1903. He was buried at Rookwood Cemetery. He was possibly the only Chinese Australian of the time not only to be fully accepted but also highly respected by the Anglo-Australian community.



Here is 1 of the many reasons behind
why I am marching.

Although I'm born n bred in Oz, I have European and Middle Eastern ancestry. This means I interact with both European and Middle Eastern migrants. With the Middle Eastern lot, those who are Muslim are not married to 1 wife. They have 4 wives but they're all registered as married only under Islamic law. The law of Australia means nothing because that is how Islam as a religion functions. The kids which follow with each woman are always a minimum of 3. Why? Because it means more money. The more kids the more money under current Centrelink legislation. Re housing : their housing is subsidized and prioritised BECAUSE of the number of children. Each of the 4 wives gets a single mother's pension and both family payment A and B plus rent assistance. Also they get a utility bill discount. Meantime the guy who shares these 4 wives is on the dole. And ... he works cash in hand jobs doing demolition or tree cutting or lawn mowing or painting houses etc. And this scenario is happening across AUSTRALIA. And it has been happening for some time. Our system under Labor is geared to produce our own country's demise. I have tried to understand the mindset behind all this and the feedback I'm getting from these Muslims is as follows : Australia is ripe for Islamist expansion. Within 2 generations our Muslim children will outnumber all other children and our numbers will grow to the point where Islam will be the main religion of Australia. And they even add the word Inshallah at the end which means "Allah willing". They are here to fight and conquer by conversion and most importantly by reproduction. It's a deliberate 2 pronged strategy. Our country is being slowly but surely overtaken and the joke is in us because we have been stupid enough to finance it.